8RT
A585.Y6

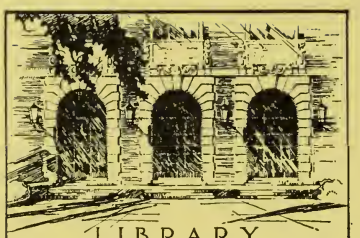

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY
OF ILLINOIS

881
A585.Y6

CLASSICS

S. hochverehrten Lehrer
Herrn Geh. Regierungsrat Prof. D. Arnoldt
in Dankbarkeit
d. V.

The person charging this material is responsible for its return to the library from which it was withdrawn on or before the **Latest Date** stamped below.

Theft, mutilation, and underlining of books are reasons for disciplinary action and may result in dismissal from the University.

To renew call Telephone Center, 333-8400

UNIVERSITY OF ILLINOIS LIBRARY AT URBANA-CHAMPAIGN

JUL 3 0 1987

CLASSICS

L161—O-1096

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS 16 S '14

QUOMODO SIT APOLLONIUS SOPHISTA EX ETYMOLOGICO MAGNO EXPLENDUS ATQUE EMENDANDUS.

DISSERTATIO INAUGURALIS,

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE

ALBERTINA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

UNA CUM THESIBUS

DIE V. MENS. JUL. A. MDCCCLXXXIV. HORA XI.

PUBLICE DEFENDET

AUCTOR

AUGUSTUS BROSOW

GUMBINNENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

ERNESTUS KUHNERT, DR. PHIL.

PAULUS HIRSCH, CAND. PHIL.

REGIMONTI BORUSSORUM.

MDCCCLXXXIV.

TYPIS KIEWNINGIANIS.

881
A585.Yb
Classics
Yale 21053
Classics Pam Coll.

ARTHURO LUDWICHIO

SACRUM.

I.

Priusquam ad eam rem, quam mihi proposui, accedam, quid ex testimoniis veterum*) et de vita et tempore scriptisque Apollonii Sophistae erui possit, exceptis Etymologici Magni locis, de quibus postea disseram, breviter exponam. Sunt enim hi:**)

1. Pseudodidym. (V. apud Dind.) ad Od. *τ*. 177 s. v. *τριχάϊκες: Ἀπολλώνιος δὲ τοὺς πολεμικοὺς λέγει ἀπὸ τοῦ αἴσσοντας καὶ ἐπισείοντας τὰς κόμας ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ πολεμεῖν ἴσον τῷ κορυθάϊκι.* cf. Apollon. Soph. s. v. *τριχάϊκες.*

2. Schol. Od. *ε* 253 (Dind. p. 267): *τὸ ἐπηνεγκὶς οὕτω σχηματίζει ὁ Ἀπολλώνιος, ἐνέγκω, ἐπενεγκίς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ καὶ ἐκτάσει ἐπηνεγκίς καὶ ἐπηγκενίς. ἢ ἀπὸ πρῴρας ἕως πρύμνης ἐπενεχθεῖσα σανίς.* cf. Apollon. Soph. s. v. *ἐπηγκενίδεσσι* et Etym. M. p. 357, 3.

---

*) Hos collegit, sed non omnes iam Villoisonus in ed. Apoll. Sophist. Lutet. Par. 1773 in Prol. p. XXIX sq. Cf. etiam Meieri opuscula acad. ed. Eckstein et Haase Halis Sax. 1861 Vol. II p. 53 sq.

**) Non puto ad nostrum necessarie referendum esse, quod habent Et. M. auctor et Orion. s. v. *κωφός: οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότου*, et s. v. *σοφιστής: οὕτω Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει τῶν Ἡροδότου γλωσσῶν.* Sed quod glossatus est *φοινίκεια γράμματα*, lemma Herodoteum (V, 58) cf. schol. Dion. Thrac. II p. 782, 20 ed. Bekker. — verisimile. Num sit noster, quem citat Phlegon de mirab. c. 13 (Schneidewin. Paradoxographi p. 137) narrantem, aetate Tiberii Neronis terrae motum fuisse, ut voluit Reinesius (cf. Bernh. Suid. I p. 627 adn.), mihi valde dubium. Mirabilem in modum paene omnia in nostrum quadrant, quae habet Suid. s. v. *Ἀντέρως.*

3. Schol. Apollon. Rhod. I, 1089 ad v. *ἀφλάστοιο: Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον οὐκ εὖ. ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιόν ἐστι τοῦ στόλου.. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτύχης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρῴρας ξύλον. πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρῴραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης λέγων· Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν οὔτι μεθῆει ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. καὶ εἴρηται ἄφλαστον, κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ θ, ἄθλαστον κατὰ ἀντίφρασιν, ἐπεὶ εὔθλαστόν ἐστιν. ἔστιν οὖν ἄφλαστον σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν.* cf. Apollon. s. v. *ἄφλαστον.*

4. Photius s. v. *μετά* (ed. Naber. p. 306): *ὁ τοῦ Ἀρχιβίου πέντε δηλοῦν· ἐν· Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν. ἐπί· Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. ἐξ· Αὖ μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο. ὑπό· Χαῖται δ' ἐρρώωντο μετὰ πνοιῇσ' ἀνέμοιο. εἰς· Μετὰ ἔθνος ἑταίρων.* Non Apolloniana addidit ipse: *Σὺν δ' αὖ ἐγὼ μετὰ τοῖσιν. πρός· Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλων* (l. *ἀμφίπολον*) *βασίλεια.* Hunc locum Suidas (II, 1 p. 794 ed. Bernh.) ad verbum descripsit eiusque menda ex Photio corrigenda*) sunt. cf. Apollon. s. v. *μετά.*

5. Schol. Dionys. gr. II. p. 782, 20 ed. Bekker, ubi agitur de litteris *φοινίκεια γράμματα* dictis: *Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, ἐπειδὴ οἱ ἀντίγραφοι ἀπὸ φοίνικος ξύλον εἶχον καὶ μετ' αὐτοῦ ἔγραφον.*

6. Epimerism. Hom. apud Cramer. A. O. I, 203, 28: *καὶ τὸ θρωσμὸς σὺν τῷ ἰῶτα, ὥσπερ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου.* cf. Apollon. s. v. *θρωσμός. βουνοειδὴς τόπος, ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν.* Excidit *ἔστι*, ut Villoisonus vidit cf. Schol *v.* Il.. 3 *ὅθεν ἔστι καταθορεῖν καὶ πηδῆσαι.* Nihil

*) Cf. Bernhardyum ed. Suid. in praef. parte, cui inscriptum: Commentarius de Suidae lexico, p. XLIV, et Ernestum Kuhnertum post diss. philol.: De cura statuarum Berol. apud Calvaryum 1883 in thesi 4. p. 35.

de iota illo apud Apollonium. cf. Et. M. s. v. *Θρωσμός. σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θεωρεῖν* (l. *θορεῖν*) *καὶ πηδᾶν* (p. 456, 55) et s. v. *Θρώσκω. σημαίνει τὸ πηδῶ. ἀπὸ τοῦ θορῶ, θορήσω, θορίσκω· καὶ θρώσκω κατὰ τροπήν. ἔχει δὲ τὸ ι . ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εὑρῶ καὶ στερῶ γίνεται εὑρίσκω καὶ στερίσκω διὰ τοῦ ι , οὕτως ἀπὸ τοῦ θωρῶ θωρίσκω διὰ τοῦ ι . καὶ καθ' ὑπέρθεσιν θρωΐσκω. καὶ κατὰ συναίρεσιν θρῴσκω.*

7. Suidas s. v. *Ἀπίων* (ed Bernh. I, 582): *Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατὰ δὲ Ἑλικώνιον Κρὴς, γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου.**)

8. Suidas s. v. *Ἀπολλώνιος* (ed. Bernh. I, 628): *Ἀπολλώνιος Ἀρχεβούλου ἢ Ἀρχεβίου* (l. *Ἀρχιβίου*) *ἔγραφε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.**)

9. Suidas s. v. *Ἀρχίβιος* (ed. Bernh. I, 774): *Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.* cf. Villois. Prol. ad Apollon. p. III. Nota iam hic homonymiam avi ac nepotis.

10. Hesychii, ut dicitur, Praef. ad Eulogium: *ἀλλ' οἱ μὲν τὰς Ὁμηρικὰς μόνας, ὡς Ἀππίων καὶ Ἀπολλώνιος.*

Locos, ubi in Et. M. noster nominatur, v. p. 13 sq. —

Nunc venio ad recentiorum sententias et de tempore auctoris et de scripto eiusque prima atque genuina forma. Quas collectas amplissime et bene iudicatas invenias in Polakii commentatione Batava lingua scripta, quae mihi Arthuri Ludwichii v. cl. benevolentia praesto fuit, cui titulus est: Over het ontstaan en de samenstelling van het lexicon Homericum van Apollonius Sophista. Hunc sequar in explanatione mea, sed ita, ut quae nova mihi occurrerunt vel Polakii sententiae contraria addam.

Villoisonus, qui primus lexicon Ap. S. anno 1773.

*) Hos duos Suidae locos Eudocia ad verbum descripsit. Viol. p. 59.

edidit, sequens Suidam, fuisse discipulum Apollonii Apionem, nobis lexico Ap. glossarium Apionianum in epitomen redactum traditum esse contendit. Hoc fecisse magistrum, quod tanta admiratione discipuli affectus esset, ut facere non posset, quin glossas Apionis, — quasi prophetae sensu vidisset, nobis illas perditum iri — „illas in principem poëtam celeberrimas curas nobis ex parte et ea quidem optima conservaret.*)“

Sed iam Ruhnkenius in praef. ad Albertii Hesychium a. 1766. Suidam erroris convincere conatus erat, quod aeque Apionis atque Aristarchi, Heliodori aliorumque grammaticorum sententias laudet. Non Apollonii discipulum fuisse, sed diu ante Apollonium vixisse Apionem.

Maurit. Schmidtius contra, ut simul proferam duos Hesychii editores, qui totum Hesychium plenum esse dicit Apollonii glossarum (cf. quaest. Hesych. IV. p. CVI), quae res iam a Ruhnkenio et Villoisono comprobata erat, Ap. lexicon „pro genuino Augustae aetatis foetu habet.“

Lachmannus in praef. Babrii fabul. Berol. 1845 disseruit de Apollonio, quod Polakius praetermisit, hoc modo: Neque id (sc. quod iam a Titiano, oratore Frontoniano, et Dositheo grammatista, qui a. 207. p. Chr. Hygini genealogiam Graece et Latine in puerorum usum descripsit, Babrius citatur) cuiquam praeter Boissonadum valde mirandum esset, si Augusti temporibus vixisset Apollonius Archibii filius, qui in lexico Homerico p. 10, 13 versibus choliambicis utitur, quos Babrii esse et Tyrwhittus recte sensit et Boissonnadus concessit. Sed in hoc duplex error est, alter Villoisonis, alter Suidae, quorum ille (ad

*) Similiter Meierus l. l. p. 54: Si Apollonius is non diversus est ab Apionis magistro, necesse est Homericas glossas discipulus scripserit adulescentulus, magister provectior aetate in suum opus transtulerit, id quod nec per se probabile neque tamen tale est, quod fieri omnino non potuerit.

Apollon. prol. p. VIII), cum in etymologico magno p. 32. placitum Apollonii, Archibii filii, a technico refutatum legisset, hunc Dionysium Thracem esse putavit, cum Apollonius Dyscolus intellegendus sit. Suidas autem in *Ἀπίων* hunc Apionem, sophistam notissimum, de quo Lehrsius noster in epicis quaestionibus suavissime disputavit, *μαθητὴν Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου* fuisse perhibet; quod falsissimum esse totus Apollonii liber clamat, ex quo apparet, hunc Apionis auditorem fuisse, qui vanissima eius commenta cum scholae Aristarcheae disciplina conciliare non posset et ne defunctum quidem acerbius reprehendere auderet, nam plerumque leniter subiecit *δύναται δὲ καὶ εἶναι, βέλτιον δὲ, οὐκ ἔστι δὲ, ἔστι δὲ μᾶλλον, ἡμῖν δὲ φαίνεται*, rarius *οὐχ ὑγιῶς*, semel *κακῶς* p. 126, 1, semel *γελοίως* p. 167, 4. Apionem vero Claudio imperante in vivis fuisse, sed obiisse prius quam Senecam. itaque habemus Babriani operis testem Titiano centum vel pluribus annis antiquiorem.

Lehrsius, quem commemorat Lachmannus, ut Ruhnkenius, non verisimile esse putat (cf. qu. ep. p. 31.), Apionis discipulum fuisse Apollonium, sed aequalem, qui glossas illius nuper editas nonnihil gloriae nactas ignorare non potuerit, sed saepius eas refellendo quam accipiendo sese familiarem sive magistrum Apionis non fuisse ipse ostendat.

Aliter ad Ruhnkenii opinionem accedit Naberus in Prol. ad Photium 1864 p. 117 sq., qui glossas Apionianas non ex Apionis libro ipso, sed ex commixto quodam sumptas esse putat libello, quo grammaticus quidam Apionis et Heliodori glossas in unum glossarium redegerit. Dicit de Apollonio: Quem Villoisono non credam magistrum fuisse Apionis, sed grammaticum quendam, qui diu post vixerit.*)

*) In adn. tantum affero, quae Tollius praef. ed. Ap. S. p. VII sq. de lexico nostro dicit, quod, quamquam vera et notatione digna una cum falsis (cf. p. IV de glossa *ἠεροφώνων*— nihil in scholio de

Contra has de quibus diximus sententias excepto Lachmanni, quam novisse non videtur Polakius, dicit haec:

1. contra Ruhnkenium et Naberum:

a) non fuisse lexicon Apionem una cum Heliodoro sive Herodoro*) citatum (Eustath. ad Il. ϰ 258), sed codicem Iliadis, quod Lehrsius demonstraverit.**)

b) nullo loco ambos laudari coniunctos, quamquam undecies ad idem vocabulum. Semper eos oppositos esse, saepe Heliodori sententiam probari, Apionis reici. Ita non de auctore antiquiore facturum fuisse. Hanc causam Polakii minus probaverim. Nihil opus est hoc b), si assentias causae a).

c) de Herodiani ingenti in grammatica studia impulsu nec volam nec vestigium inesse.***)

d. etiam in sermone, uno†) excepto vocabulo (*λήϊδα πραΐδα*) nihil inesse, quod posterum tempus profiteatur.††)

---

nostro Apollonio) profert, tamen de tempore nostri lexici definiendo desperat: Haec quidem omnia quo diligentius volvo mecum et considero, eo infelicius mihi videtur huius lexici fatum fuisse, quod ab Apollonio quidem, Apionis praeceptore, sub Augusto conditum, postea tamen ab imperitis compilatoribus addendo demendo interpolando tanto opere fuerit mutilatum, ut plerisque in glossis, atque adeo in frequenti etiam Apionis mentione, vix certe definias, utrum ad Apollonium an vero ad alium auctorem sint referendae, utique in iudicando etiam bonitas potius et elegantia cuiusque lectionis quum certa lexicographi auctoritas sequenda esse videatur.

*) Cf. Ritschl. de al. bibl. p. 143 sq. de nomine.

**) Cf. Lehrs. qu. ep. p. 1 sq. de Arist. st. H^3 p. 364 sq.

***) In Et. M. 758, 49 in glossa Apolloniana lectio *Ἡρωδιανός* corrupta est, legendum *Ἡλιόδωρος*.

†) Hoc non recte se habet cf. s. v. *ἐφόλκεον* vocabulum *καράβια* et s. v. *οἰήακα* vocabulum *λώροις*.

††) *πραΐδα* praeda „in glossis nomicis Vat. mss. *πραΐδα ἁρπαγὴ βιαία, κατάσχεσις ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος*. Herodianus et Eudemus mss. *πραίδα ἡ λῃστεία, πραιδεύω*. Glossae mss. reg. cod. 1617 *λεηλασία, αἰχμαλωσία, πραΐδα*. Moschopulos *πραίδα ἡ γενομένη βλαβὴ ἐν*

2. contra Villoisonum:

a) nullo modo fuisse magistrum Apionis Apollonium.

b) nullo modo esse glossas Apollonii delectum ex glossis Apionis. In 3250 glossis tantum 130ies et semel Apionem laudari, non tam frequenter, ut Villoisonus putet. Praeterea illum non concessurum fuisse, ut magister ita proprium suum diripiat.*) Etiam quae de meritis Apionis in Homerum opinati fuerint viri docti, Lehrsium refutasse.

Sequitur Polakius M. Schmidtium et Lehrsium, sed ita, ut lexicon non Augustae aetatis foetum esse putet, immo Apionis tempore sive postea scriptum esse. Lehrsii dubitationem: Siquidem verum est, lexici Homerici auctorem Archibii filium fuisse, citationibus refelli: ita ut liber scriptus sit inter Apionis et Herodiani**) tempus, qui oppugnat Apollonio (cf. Et. M. 32,11), ab auctore Aristarcheo,***) cuius fontes imprimis Apio, Heliodorus, Aristarchus ipse in *ὑπομνήμασι* quibusdam, haud dubie etiam Dionysii Thrax et Sidonius fuerint. Lexicon non integrum nobis traditum esse, sed vehementer corruptum, saepe mutilatum et maxime in glossis brevioribus epitomatum.†) Hanc verissimam de

---

ἀμπελῶσι καὶ ἀγροῖς καὶ τοιούτοις τισί". Ducang. Gloss. Gr. Lugd. 1688 p. 1215 sq. Certum est tempus Eudemi saeculum p. Chr. quartum cf. Fabric. Bibl. Gr. VI p. 245, 632 ed. Harl. et Bekker. Anecdota III p. 1067. — Nos illud *πραῖδα* neque minus vocabula Latina cetera epitomatori vindicamus.

*) Cf. Plin. praef. H. N. ed. Sill. 12.

**) Non Apollonius Dyscolus, ut Lachm. voluit, sed Herodianus est *ὁ τεχνικός*. agitur de accentu. Etiam Herodianus *τεχνικός* appellatus est v. Eustath. p. 368, 13 (cf. Gaisf. ad Et. M. 792, 43.)

***) De inhoud is grootendeels orthodox Aristarcheisch p. 8.

†) Het werk is in zijn geheel tot ons gekomen, maar in hooge mate corrupt, hier en daar defect, en op veele plaaten, vooral in de kortere glossen geëpitomeerd. — Quod iam Villoisonus suspicatus erat cf. Prol. p. XXXVI et Tollius bene viderat et ex Etymologico Magno comprobaverat cf. ad v. *ὅπλα* quae habet de integriore Apollonio.

lexico sententiam nos postea largius exponemus. Ingeniose Polakius vidit, confusionem loci Suidae natam esse ex falsa Suidae sive fontis illius lectione transmutatis vocabulis *Ἀπίων μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου* pro recto *Ἀρχιβίου τοῦ Ἀπολλωνίου*, itaque fuisse condiscipulos Apionem et Apollonium. Aemulationem fuisse causam, cur Apollonius indignans levitatem et vanitatem Apionis novum vere doctum et quasi solidum opus composuerit.*)

Quod attinet ad Lachmanni sententiam, Apionis auditorem fuisse Apollonium, qui vanissima eius commenta cum scholae Aristarcheae disciplina conciliare non potuerit et ne defunctum quidem graviter reprehendere ausus sit, hanc Polakii multo superari et, si coniectura Polakii vera est, nullo modo necessariam esse confiteor. Etiam aliis causis, ac quod discipulus fuit, commoveri potuit, ut lenius ageret in Apionem, cuius gloria usque ad aulam Caesaream perlata erat. Sed nego leniter agere nostrum in Apionem, cum talia, ut *γελοίως, οὐχ ὑγιῶς, κακῶς* paene nulli alii grammatico attribuat. Omnibus locis, quibus (ut taceam de Aristarcho) Apollodorus, Apollonius Chaeridis f., Archias, Demetrius Ixion, Demetrius *ὁ πύκτης*, Dionysius Thrax, Euphorio, Zenodorus, Heliodorus**), Callimachus,

*) Den eerlijken solieden ietwat bekrampen Apollonius, die met niet veel orspronkelijkheid en vernuft bij de oude, beproefde verklaringen van Aristarchus zwoer, hinderde blijkbaar het marktschreeuwerige, de lichtzinnige geestigheed zonder ernst en wetenschappelijke overtuiging, die den grondtrek van Apio's karakter vormden p. 10. — Voci „bekrampen“ non subscribo cf. verba summo philologo digna in fine glossae *Σίντιες* Bk. 140. Similia Pottius noster de nomine Borussorum.

**) 37 locorum, quibus eum laudat, nullo similia, ut contra Apionem, dicit. — Quid est in codice p. 72, 22 Bk.? Vill. et Tollius legunt *Ἡρόδωτος*, pro quo coni. *Ἡρόδωρος*. Bekker. in indice habet *Ἡρόδωρος*, in textu *Ἡρόδοτος*. Res eo gravior quod saepissime commutantur nomina *Ἡρόδοτος* atque *Ἡλιόδωρος* cf. G. Herm. ad Priscian. de fig. num. p. 1359. et Curt. Wachsmuth. Beiträge z. d. griech. Nationalgramm. Philol. XVI p. 648.

Cleanthes, Comanus*), Dionysius Sidonius, Timogenes laudantur, quos omnes perlustravi, nihil id genus. Multum est, si *βέλτιον δὲ* invenias. Gravissima exceptis contra Apionem dictis sunt contra Zenodotum 7, 14 Bk. *Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας* et 165, 8 *ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος μεταγράφει*, et contra Cratetem 39, 28 *ὁ δὲ Κράτης κακῶς γράφει*. Itaque nullo modo cum Lachmanno lenius in Apionem agendi causam habuisse Apollonium puto, immo, quod tam saepe et tam graviter oppugnat ei, adversarium fuisse dico.

II.

Nunc aggredior comprobare, recte iudicasse Polakium, qui epitomen mutilatam Ap. lexicon esse putat, et quidem, quod Polakius non notavit, hoc ex numero glossarum concludam. Homerico in lexico, si non omnium formarum uniuscuiusque vocabuli, ut in Seberi indice, si non uniuscuiusque vocabuli mentionem fieri expectandum fuit, tamen inesse putes vocabula remotiora, rara, singulariter dicta. Ego operam locavi in perquirenda littera A, sub qua, omissis vocabulis notis, quibus fortasse explanationem addere superfluum videbatur, quae plus minus 134 numeravi, glossae 485 desunt, in quibus 177 *ἅπαξ εἰρημένα* (*ἀγάστονος, ἀγεληδόν**), *ἀγλαΐζομαι, ἄγονος, ἀγριόφωνος, ἀγυρτάζω, ἀγχίνοος, ἀδάμαστος, ἀδήριτος, ἀελλής, ἀεργία, ἀηδών, ἀηθέσσω, ἀήσυλος, ἀθεεί, αἰενάων, αἰόλλω, αἰολομίτρης, αἰολόπωλος, αἰπήεις, αἴσιος, ἀκομισία, ἀκοντιστύς, ἄκοσμος, ἀκρίς, ἀλαωτύς, ἄλγιστος, ἀλδήσκω, ἄλειαρ, ἀλεξητήρ, ἀλεξίκακος, ἀλετρίς, ἁλιοτρεφής, ἀλίτημαι, ἄλοφος, ἀμβολάδην, ἀμετροεπής, ἀμητήρ, ἄμητος, ἀμπέχω, ἀμφαγείρομαι, ἀμφαδά, ἀμφαλείφω, ἀμφαϋτέω, ἀμφέργω, ἀμφεύω, ἀμφιάχω, ἀμφηρεφής, ἀμφί-*

**) Contra quem ipse Aristarchus scripserat, quod neglegit Villois. Prol. XXI.

*) Il. *π* 163 improprie de lupis.

δασυς, ἀμφίδρυφος, ἀμφιθέω, ἀμφικεάζω, ἀμφίκομαι, ἀμφίκομος, ἀμφικοναβίζω, ἀμφικοναβέω, ἀμφιξέω, ἀμφιπεριστέφω, ἀμφιπεριστρωφάω, ἀμφιπίπτω, ἀμφιποτάομαι, ἀμφιστρατάομαι, ἀμφιτάμνω, ἀμφιτρομέω, ἀμφιφράζομαι, ἀμφιχαίνω, ἀμφιχρίω, ἀμώμητος, ἀναδέρκω, ἀναθηλέω, ἀναθρώσκω, ἀναίμων, ἀνακεράννυμι, ἀνακοντίζω, ἀνακόπτω, ἀνακρεμάννυμι, ἀναμένω, ἀνανέομαι, ἀνάντης, ἀναξηραίνω, ἀναπηδάω, ἀνέσσυτο, ἀναστοναχίζω, ἀναστρωφάω, ἀνατέλλω, ἀνατίθημι, ἀμφράσσατο, ἀνδράποδον, ἀνδροφάγος, ἀνείμων, ἀνεμοσκεπής, ἀνερωτάω, ἀνέστιος, ἀνέφελος, ἀνήμελκτος, ἀνήνυστος, ἀνθέριξ, ἀνθέω, ἄνθινος, ἀνθρακιά, ἀνιδρωτί, ἄνιπτος, ἀνιχνεύω, ἄνοος, ἀνόστιμος, ἄνοστος, ἄνουσος, ἀνούτατος, ἀνυτητί, ἀντιπέραια, ἀντίσχω, ἀντιτείχομαι, ἀνωθέω, ἀοίδιμος, ἄουτος, ἀπάγχω, ἀπαείρω, ἀπαΐσσω, ἀπαλοτρεφής, ἀπανύω, ἀπαρέσκομαι, ἀπειλητήρ, ἀπείριτος, ἀπεμέω, ἀπερωέω, ἀπήμαντος, ἀπιστέω, ἀποδειδίσσομαι, ἀποδύνω, ἀποθαυμάζω, ἀπόθεστος, ἀποικίζω, ἀποκαίω, ἀποκαπύω, ἀποκλίνω, ἀποκρεμάω, ἀποκρίνω, ἀπόμνυμι, ἀπομυθέομαι, ἀποξέω, ἀποξύω, ἀποπλύνω, ἀποπλώω, ἀποπροαιρέω, ἀποπροτέμνω, ἀποσχίζω, ἀποτηλοῦ, ἀποτρίβω, ἀπουρίσσουσιν, ἀπτήν, ἀπύρωτος, ἀργίπους, ἄροτος, ἁρπακτήρ, ἀρτίφρων, ἀρχέκακος, ἄσιτος, ἄσπερμος, ἀσχάλλω, ἀταρβής; ἀταρπός, ἀτελής, ἀτέραμνος, ἄτερπος, ἀτραπιτός, ἄτριπτος, αὐαίνω, αὖρα, αὐτοδίδακτος, αὐτοστάδιος, αὐτοσχεδά, αὐχένιος, αὐχμέω, ἁφαμαρτοεπής, ἀφρήτωρ, ἀφρονέω, ἄφυλλος, ἄχολος).

Ne opineris me omnia haec ἅπαξ εἰρημένα fuisse in lexico putare, quod multorum etiam apud posteros Graecos eadem significatio fuit, quod multa forte tantum ἅπαξ εἰρημένα sunt*), ut iam ante seposuimus 134 glossas, quas

*) De quibus cf. L. Friedlaender Philol. VI p. 231 (über die kritische Benutzung der hom. ἅπ. εἰρ.): Man wird nicht sehr irren, wenn man annimmt, dass etwa der vierte Teil aller hom. Wörter bei Homer nur einmal vorkommt.

non necessarium erat eum habere*). Sed multitudo earum, quae desunt, magnum pondus habet. Quis praetermissa putet vocabula ut *ἀγριόφωνος* (cf. Schol. Il. *β*, 867 Ven. A.; Schol. Od. *ϑ*. 294 Hamburg.), *ἀνθέριξ, ἄονιος, ἀνιδρωτί, ἀτέραμνος, ἀφαμαρτοεπής, ἀήσυλος, ἀπουρίσσουσιν* etc.? Et *ἅπαξ εἰρημένων* rationem habuisse Apollonium documento sunt glossae, quibus additum *τῶν ἅπαξ εἰρημένων***): *ἀγρονόμοι, ἀνθρακάς, ἀνδράγρια, ἄωροι, γωρυτός δνοπαλίξεις* (*δὶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται, ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι*), *ἔμπλην, ἐνδείνων, ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ, ἐπιστάτῃ, ἑρμῖν', ἐρωδιός, εὔληρα, ἴδιον, ἶπες, ἴσθμιος, καμμονίην* (*δὶς δὲ κέχρηται τῇ λέξει*), *κεμάς, κίστη, κίχλαι, κλίσιον, κνῆστις, κόλλοπι, κουρίξ, κρατευτάων, Κυλλήνιος, κυνοραϊστέων, κώδειαν, κώληπα, λάψοντες, λευκάσπιδα, λύχνος, μέρμιθι, μισγάγκεια, μνημοσύνη, μολυβδαίνῃ, μύνῃσι, νηλεῖς, παραβλήδην, πλήσσοντο, πρότμησις, τηθαιβώσσουσιν, τριχάϊκες', ὑπερικταίνοντο, ὑποσταχύοιτο, φιλοκτεανώτατε, φολκός, φοξός, χέρνιβον, ὠμήρησε.*

Ad hoc accedit, quod, ut ex aliis antiquis lexicis notissimum, etiam ex nostri reliquiis apparet, eiusdem vocabuli varias formas sive vocabula ab aliis derivata***), ab his suffixo tantum diversa obque eam rem facile ex prioribus intellegenda in Apollonii lexico fuisse. Documento sunt glossae *ἀγνοιήσασα, ἀγνοίησεν; ἄγρει, ἀγρεῖτε; ἀδαή-*

*) Sed vide *ἀγορά, ἀγορεύειν, ἀγχοῦ, ἀδεής, ἀναιδής, ἀήρ, δειλός, δεινός, ἔγχος, ἑταῖροι, οὐρανός, σάλπιγξ, χαλετόν* etc. Potuit etiam verbum usitatum perverse explicari ut *βοὴν . μάχην.* nisi hoc epitomatori attribuas.

**) Similiter addit *τῶν πεποιημένων* sive *πεποίηται ἡ λέξις* ad voces: *ἀνεκυμβαλίαζον, ἀνέφλυε, ἀνεμορμύρεσκε, ἀποβλύζων, ἔβλυε, ἐπιειμένε, ἔφλυε, καταβρόξεις, λαφύσσει, ὀρέχθεον, παφλάζοντα, παππάζουσι, πορφύρῃ, τρύζηται, τρίζουσαι, φυσιόωντες.*

***) Aliter verbi causa auctores lexicorum nostrorum Anglicorum minoribus plagulis descriptorum, qui substantiva in „ness“ exeuntia, derivata ab adiectivis, nisi significatio variatur, omittere solent.

μονες, ἀδαημοσύνη; ἀδινά, ἀδινὸν κῆρ; ἀεικελίῃσι, ἀεικέλιον, ἀεικίας, ἀεικίη, ἀεικίην; ἀεικίζειν, ἀεικίσωσιν, ἀεικιῶ; ἀέσαι, ἀέσαμεν; ἄη, ἄημα, ἀήμεναι, ἄητον, ἀῆται, ἀήμενοι, ἀήτη; ἀθεμίστων, ἀθεμιστία; ἄϊδρίη, ἄϊδρις; ἀκηδέες, ἀκήδεσεν, ἀκηδέστως; ἀκήρατον, ἀκήρατα; ἀλεγύνειν, ἀλεγύνετε; ἅλιος, ἁλιάων; ἁμαρτῇ, ἁμαρτήσαντες, ἁμαρτήσεσθαι; ἀμενηνός, ἀμενηνῶν, ἀμενήνωσεν; ἄμερδεν, ἀμέρδῃ, ἄμερσεν; ἀμήχανε, ἀμήχανοι, ἀμηχανίη; ἀμμορίην, ἄμμορον; ἀμοιβάς, ἀμοιβήν, ἀμοιβοί; ἀμφιπολεύεις, ἀμφίπολος; ἀμφιχυθείς, ἀμφίχυτον; ἀναβήμεναι, ἀναβησάμενοι; ἀναγνοίη, ἀναγνοίσῃ, ἀνέγνω; ἀνέξομαι, ἀνέχεσθαι, ἀνέχῃσι; ἀντιβολῆσαι, ἀντιβολήσειν; ἀνεγνάμφθη, ἀνέγναμψαν; ἀποδρύψει, ἀποδρύψωσιν; ἀολλέες, ἀολλίσασα; ἀράβησεν, ἄραβος; ἀρηρώς, ἄρηρεν, ἀραρών; ἀρτύνειο, ἀρτύνθη, ἠρτύνετο; ἄσβεστος, ἀσβέστῃ; ἀφραδέες, ἀφραδέως; ἀχάρισται, ἀχαρίστερον; ἁψάσθην, ἅψεσθαι: ἀωτεῖται, ἀωτεῖς etc. etc. — Desunt glossae fortasse librarii vitio ad lemmata *ἐπέχραον, προτραπέσθαι* (cf. Vill.) *ὀζιζαλέως*. De glossa *οἰήϊα* cf. Villois. et Tollium. S. v. *κρίνοντες* non aptus versus citatus ad lemma, recte in Et. M. Sed quid plura? Satis ostensum, quam mutilatum sit Apollonii lexicon.

III.

Capite secundo investigare conati sumus, quid de prima et genuina lexici Apolloniani forma ex ipso Apollonio sequatur, in primo si quid de hac re ex laudationibus veterum conquisivimus, adnotavimus cf. *Θρωσμός* s. n. 6. Nunc Etymologicum Magnum ipsum adeundum et quaerendum, quid in eo ex Apollonio sumptum*) lateat. Hunc

*) Saepe etiam Et. M. differre ab Apollonio et in etymologiis et in aliis rebus nemo, qui morem et rationem Et. auctoris non ignoret, mirabitur cf. *Ἀΐς, αἰσυητήρ, ἄχος, ἀλέη, Ἀπία, ἀτραπός, εὐνις, ὀρσοθύρη, ὄρχαμος, ὀρεύς, ὄφρα, τράπεον*. De alia interpretatione, quam sequitur Apollonius et Hesychius, contra Etymol. vide Tollium sub voce *παστός*.

laborem suscepi atque hic ex permultis locis, ubi Apollonii verba modo verbotenus exscripta esse, modo, ut est mos auctoris Etymologici, pluribus circumita inveni, eos eligam, quibus Apollonius mutilatus expleri sive corruptus emendari possit. Primum proferam locos, ubi Apollonius Archibii filius laudatur nomine, quibus omnibus etiam expleri potest.*)

ἀΐζηός. δεῖ γιγνώσκειν, ὅτι οὐκ ἔχει τὸ ἰῶτα παραγεγραμμένον. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα οἶδεν αὐτό, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ ἀΐζήϊος. πρὸς ὃν ἀντιλέγει ὁ τεχνικός· ὅτι, εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ἀΐζήϊος, οὐκ ὤφελεν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ προπερισπᾶσθαι 32, 11. — Nullam huius contentionis ansam praebere noster Apollonius potuit, qui nihil habet quam macram hanc explicationem: *ἀΐζηοί. νεανίαι ἀκμάζοντες, οἱ ἐν τῷ ἀήτῃ (τουτέστι πνεύματι) ζέοντες.* De iota ne verbum quidem dicit.

ἄλεισον. . . . . κρεῖττον οὖν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου, ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονε ἄλειον· καὶ ἐπενθέσει τοῦ σ ἄλεισον, τοῦ α ἐπιτατικοῦ ὄντος ἢ στερητικοῦ, τουτέστι τὸ μὴ ὂν ὁμαλόν, ἀλλὰ περιφερές· παρὰ τὸ εὖ λεῖον. καὶ εὐλόγως ψιλοῦται· τὸ γὰρ α ἢ στερητικὸν ἢ ἐπιτατικὸν ὂν ψιλοῦται. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός. 61, 31 sq. — Apollonius habet nihil nisi haec: *ἄλεισον. ποτηρίου γένος τετορνευμένου κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος.* — Villoisoni opinio (I p. 113 adn.): Fortasse haec non ex eius lexico, ubi non extant, sed ex alio eius opere deperdito deprompta sunt, iis, quae capite secundo exposuimus, refellitur.

νήφω . . . . . Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νήφω τό Θύω καὶ τὸ νήφω ἐπὶ τοῦ μεθύω ἀπὸ τοῦ νείφω τὸ χιονίζω λέγει γεγενῆσθαι κατά τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η. 605, 33 — cf. Etym. Orionis (Koesii

*) Si quis Gaisfordi animadversiones in Et. M. perlustrabit, raro inveniet Apollonii lexicon fontem citatum. Ego inveni exscriptum esse circiter 290 locis. Quotiens Apollonius mutilatus impediat, ne id perspiciamus! Cf. cap. IV.

excerpta e codice reg. Paris. MMDCXXX) apud Sturz. Et. Gud. etc. 181, 10 sq.: *νείφω . . . . . Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νείφω κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενῆσθαι. κυρίως γάρ, φησιν, νείφειν εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς. καὶ νηφάλια θύειν εἴρηται, ὅταν καὶ τὸ ὕδωρ σπένδωσιν. εἰ μέντοι ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφάς καὶ τὸ νιφετός διὰ τοῦ ι, οὐ θαῦμα. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ λείβω λιβάς.* — et Sturz. p. 187, 21, ubi idem ex alio codice. Cf. praeterea Cramer. An. Ox. II, 241, 34: *νήφω. τοῦ ἐπὶ τὸ* (l. *τοῦ*) *μεθύω κατὰ τροπὴν γεγενῆσθαι λέγει Ἀπολλώνιος ἀπὸ τοῦ νείφω τοῦ σημαίνοντος τὸ χιονίζω, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η· τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλάκις ὕδατος ῥανίσιν νήφειν ποιοῦμεν*, et Etym. Gud. 404, 88: *νείφω . . . . . Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νείφειν κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενῆσθαι. κυρίως γάρ, φησι, νείφειν εἴρηται τὴν τοῦ ὕδατος προσφοράν. καὶ νιφάλια θεῖν καὶ τρέχειν εἴρηται, ὅταν ὕδωρ ἐσπένδουσι* (l. *σπένδωσι*)· *οἱ μέντοι ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ τρέχειν καὶ τὸ νιφάς*, (horret mens emendatoris multitudinem mendorum) et Etym. Gud. 409, 26: *νήφω. νήφω τὸ μεθύω διὰ τοῦ η γράφεται, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ὡς ἀπὸ τοῦ νείφω τὸ βρέχω. τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλάκις ὕδατος ῥανίσι νείφειν ποιοῦμεν.*

In nostro Apollonio huius glossae ne vestigium quidem. *νήφω* non est Homericum, sed vide glossas *ἀᾶσθαι, ἀβάλε, ἀβλαβές, ἄηστρον, ἄγματα, ἀκτέανοι, ἀκύμων*, alias, quas Tollius in indice obelo notavit, atque Tollii praef. p. VIII. adn.

Quis sit Apollonius grammaticus Et. M. 47, 54 citatus nescio. *Ἀλμυρός*, ubi citatur p. 69, 18 Apollonius, deest in lexico. Quo iure Gaisfordus in indice p. 2309 hoc loco Archibii filium citatum esse dicat, mihi plane ignotum. Glossa ex Apollonio poëta sumpta (*ἀμειδήτους ἁγίας νύκτας*) est 82, 29. 140, 30 neque minus 472, 10, 21; 767, 19 quis sit ille Apollonius documento appositus Herodianus.

Αὐδή 168, 37 in nostro lexico non est. 238, 24 et 773, 20 Apollonius atque Herodianus una nominantur et agitur de quaestione syntactica. 274, 27*) et 276, 25 lemmata non sunt Homerica. 321, 32 certe Apollonius Dyscolus intellegendus. 419, 39 Apollonium Dyscolum citatum elucet ex antecedenti glossa, ubi simile quiddam de technico praedicatur. 414, 13 lemma non Homericum est. 461, 55 sine dubio Dyscolus laudatur, eodem modo 475, 55; 520, 44, etiam, si Larchero credimus 23, 57. *λιμός* 566, 9 non est in Apollonii lexico. 619, 56 Apollonius *περὶ ἐπιρρημάτων* Dyscolus est, 628, 51 Ap. Rhodius intellegendus, 641, 40 Ap. Dyscolus fortasse, certe non noster. 655, 47 lemma non Homericum est. 664, 29 certe Dyscolus laudatus. 672, 7 v. *πῖλος. τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ ἡμεῖς πιλωτόν φαμεν, Ἰλιάδος κ· Μέσῃ δ' ἐνι πῖλος ἀρήρει, ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ. καὶ Ἡσίοδος· Κεφαλῇφι δ' ὕπερθεν πῖλον ἔχων ἀσκητόν . . . . . ὁ Ἀπολλώνιος* (Cod. Parisinus 2630 addit *ὁ τοῦ Ἀρχιβίου*) *παρὰ τὸ πιλνῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ προσπελάζω· καὶ γὰρ πιλνᾶται (φησὶ) καὶ συνάπτεται, ἵνα κατασκευασθῇ.* Huius rei in nostro lexico frustra minimum vestigium quaesiveris.

740, 10 Apollonius Dyscolus est citatus propter addita verba *οὐχ εὑρίσκεται ὁ τεχνικὸς σημειούμενος κ. τ. λ.***) Etymologicum Gudianum habet s. v. *κόρση. ἡ κεφαλή. ὡς μὲν Ἀπολλώνιος δίδωσιν ἀπὸ τοῦ κορυφοῦσθαι* Et. M. 530, 48 habet *Ἀπολλόδωρος*. Similiter s. v. *Κρῆτες* Gud. *ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον ἀέρα*, ubi Et. M. 537, 54 eodem modo *Ἀπολλόδωρος* habet (Cod. Havn. *Ἀπολλώνιος*). Neutrum in nostro lexico.

Nunc venio ad eos locos, quibus nulla nominis commemoratione in Et. M. Apollonius noster exscriptus est.

---

*) V. D. *Ἀπολλόδωρος*.

**) 814, 22 lectio in Et. M. dubia. Nihil de hac re apud nostrum.

Mirum vero, auctorem Etymologici, cum ter (sive quinquies) laudet nostrum, tot locis sine ulla mentione surripiendo in suum usum Ap. glossas convertisse. Notabiles sunt loci Apolloniani versibus ex Homero exemplis allatis et distributione significationum, ubi dicitur *σημαίνει δὲ καί, ἔστι δὲ καί, ἐπὶ μὲν . . . ἐπὶ δὲ, ποτὲ μὲν . . . ποτὲ δὲ, δηλοῖ ἕξ* etc. Suspicandum igitur, omnes glossas iisdem rebus insignes, etiamsi convincere id non iam possumus, indidem sumptas esse. Sepositis locis, quibus nihil ad textum pristinum Apollonii restituendum effici potest, nunc quaeramus, quibus et expleri et emendari possit.

S. v. *ἀγέρωχοι* adde ex Et. M. 7, 56 ante *ἐκ Ῥόδου κ. τ. λ.*: *καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ*. Hoc beneficium cum usuris cumulate reddit Etymologico idem locus Apollonii. In etym. enim ex Apollonio, cuius textus habet *ἐπὶ τὸ γέρως ὀχεῖσθαι*, quod Vill. recte emendavit: *ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι*, idem legendum, non quod Gaisfordus retinet *ἐπὶ τὸ γέρας ὀχεῖσθαι*. Cf. Od. ε, 54 *νηυσὶν ὀχήσονται*, hymn. Ven. 218 *ἵπποισιν ὀχεῖτο*, Her. I, 31 *ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι*, Plutarch. mor. 984 *E ὑπὲρ δελφίνων*, Luc. Lexiph. 2 *ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς*, oracl. ap. Dion. Hal. antq. I, 19 *κοτύλην οὗ νῆσος ὀχεῖται*, Eur. Or. 69 *ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης*. Accusativus destinati *γέρας* esse non potest.

S. v. *ἀκροπόλοις* ex Et. M. 53, 24 pro *πολεῖ πολεῖται* scribendum est, ut iam Vill. vidit.

S. v. *ἀκίχητα* adde ex Et. M. 48, 21 post *ἀκατάληπτα*: *ἀπὸ τοῦ κιχῶ ἀκίχητον. τοῦτο παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, οἷον · Ἕκτορ σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακιάδαο δαΐφρονος, ἀντὶ τοῦ ἀνοχείρωτοι* (l. cum Anon. Gaisf. *ἀποχείρωτοι*) ex vulgata, sive meliora, quae habet Vossiani ea pars, quam Va notavit Gaisfordus. Certe mutilatum Apollonii: *Σὺ μὲν ὧδε νοέεις ἀκίχητα διώκων*. Etiam plura verba citata esse in integro Apollonio docet Et. Cf. s. v. *ἀμάρα*.

S. v. *ἀλαοσκοπιήν* recte Vill. post *κατασκόπευσιν τυφλήν* addidisse, ex Et. M. (57, 12), quod neglexit Vill., comprobatur. Ea, quae in Ap. nostro post *ἐνοσίχθων* sunt, ludum grammaticum eorum, qui non tam diu abcedarios reliquerunt, sapiunt.

S. v. *ἀμείβεσθαι* adde ex Et. M. 81, 36 sq. significationem *διέρχεσθαι*.

S. v. *ἀμάρη*, ubi luce clarius est, Apollonium in Et. M. 77, 12 exscriptum esse (cf. praecipue finem Apollonianae glossae) adde ante v. *ὑδρορρόη* ex Et.: *ὁ ὀχετὸς δι' οὗ τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, ἡ τάφρος* et ante *χερσί* versus: *Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει.**)

S. v. *ἄναξ* Et. M. 97, 52: *ἄναξ. παρὰ τὸ ἄνω τάξιν ἔχειν· ἢ ὁ ἄνω ἀΐσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν· ἢ πρός ὃν πάντα ἀναφέρομεν. σημαίνει τρία· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ· Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν. καὶ τὸν οἰκοδεσπότην· Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἠμετέροιο. σημαίνει καὶ τὸν Θεόν· Ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα.*

Ap. *ἄναξ. ὁτὲ μὲν βασιλεύς· Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω εἶναι τῶν ὑποτεταγμένων. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου.* — Desideramus in Apollonio secundae significationis exemplum et tertiam significationem.

S. v. *ἀνηρείψαντο Θεοί* Et. M. 107, 57 *ἀπὸ τῆς γῆς ἀνηρπάσαντο. ἔστιν ἔρα ἡ γῆ. ἐκ τούτου γίνεται ἐρέπτω, τὸ εἰς γῆν καταβάλλω· καὶ ἀνερέπιω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀνερείπτω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνηρείψαντο.*

Ap. *ἀνειρήψαντο* (l. *ἀνηρείψαντο*) *Θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν.* — Iam Vill. ad hunc locum: Ante hunc versum aliquid omissum.

---

*) In hac re ducimur stabili firmaque ratione, nunquam citatis versibus quidquam addidisse Et. auct., sed si commutarit, tantum eos decurtasse. Hoc nemo, qui viam ac rationem auct. Et. in excerpendo utcumque norit, negabit.

S. v. *ἀνδρόκμητος* Et. M. 102, 48 *Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. ἀπὸ τοῦ καμεῖν ὅ ἐσιν ἀποθανεῖν, ἐφ' ᾧ* (legendum mihi*) videtur *ὑφ' ᾧ*) *ἀνὴρ κεκμηκὼς [καὶ τελευτήσας]* (recte haec duo verba non habet Va, ubi in margine sunt) *κεῖται. καμόντας γὰρ τοὺς τετελευτηκότας ἔλεγον, οἷον · Βροτῶν εἴδωλα καμόντων. ἢ ὃν ἄνδρες μετὰ καμάτου ἐποίησαν, ἀνδροποίητον ἢ ἐπ' ἀνδρὶ κεκμηκότι γεγονόια.* Verba *ἀνδροποίητον* sq. Va in margine, a textu aliena sunt. Repetitio est verborum *ὑφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται.*

Ap. *ἀνδροκμήτῳ. ἤτοι ὑπ' ἀνδρῶν μετὰ κακοπαθείας κατεσκευασμένῳ, ἢ ἀνδρὸς κεκμηότος, τουτέστιν τετελευτηκότος· Ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ.*

S. v. *ἅπτοεπής.* Et. M. 133, 41 *ἢ ὁ ἁπτόμενος διὰ λόγων ἢ ἀπτόητος, ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις, ὁ θρασυλόγος καὶ ὑβριστής.* — *ἅπτοεπές* Et. M. 133, 44 *Καὶ Ἥρη ἅπτοεπές. τινὲς δασύνουσι · ὡς καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν. ἐμφαντικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν* (Sylb. *ψιλόν*). *ἄαπτον γάρ ἐστι τὸ δεινόν. ὥστε εἶναι δεινοεπές. ἢ ἀπτόητε ἐν τῷ λέγειν, θρασεῖα, κακολόγε.*

Ap. *ἅπτοεπές. ἄπτωτε ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις · ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων, οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα.* Deest in Apollonio commemoratio accentuum diversitatis.

S. v. *ἀρή* Et. M. 138, 15 *σημαίνει δύο. τὴν εὐχήν · Ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο. καὶ τὴν βλάβην · Ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.*

Ap. *ἀρή. εὐχή. ποτὲ δὲ βλάβη · Ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.*

S. v. *ἀριδείκετος* Et. 142, 35 *ὁ ἄγαν ἐμφανής. Ὅμηρος· Ἀλκίνοε πάντων ἀριδείκετε ἀνδρῶν. παρὰ τὸ δείκω τὸ δηλῶ ἢ φανερῶ, παράγωγον δεικνύω. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ ἔχω ἔχετος, ἐμῶ ἔμετος, οὕτως δείκω δείκετος. καὶ ἐν συνθέσει ἀριδείκετος ὁ πάνυ δεικνύμενος. ἢ ὁ ἄγαν ἀσπαστικώτατος, ἀπὸ τοῦ δεικανάασθαι, τὸ δεξιοῦσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι.*

---

*) Ut cod. Sorbonicus habet.

Ap. *ἀριδίκειος* (l. cum Vill. *ἀριδείκειος*) *ὁ ἄγαν ἀσπασιός, παρὰ τὸ δικανᾶσθαι* (l. cum Vill. *δεικανάασθαι*, sive — *ασθαι*), *ὅ ἐστι δεξιοῦσθαι.* — Quis est qui putet, Apollonium illam derivationem a *δείκω* tam facile occurrentem et versum illum celeberrimum omisisse.

S. v. *ἀσάμινθος* Et. M. 151, 52 *πύελος ἡ ὁ τόπος, ἐν ᾧ λούονται. παρὰ τὸ τὴν ἄσην ἤγουν τὸν ῥύπον τοῦ σώματος μινύθειν. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.*

Ap. *ἀσάμινθος. πύελος, ἀπὸ τοῦ ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.* Rectum est *τὴν ἄσιν. ἄση* est molestia animi cf. Herodot. I, 136, Sapph. frg. 1. Eur. Med. 245. Platon. Tim. p. 71 C. Paus. I, 22, 2. Hippocr. p. 54, 6; 398, 46; 486, 36 (v. locos in Steph. Thes. nov. ed.). Sordes Polluc. I, 49 *ὕδατι τὴν ἄσην* (pro quo melius legitur *τὸν ῥύπον*) *ἐκκαθήραντες.* Suidas: *ἄση ῥύπος, καὶ κλίνεται ἄσης, ἡ λύπη. Καὶ τοσαύτης ἄσης ὑποπίμπλαμαι καὶ ναυτίας σῶμά τε καὶ ψυχήν, ὥστε καὶ εἰς ἐμέτους ἐμοὶ τὴν ἀχθηδόνα προπίπτειν. τουτέστι ῥύπον.* Sed ab hoc quidem exemplo aliena significatio *ῥύπον.* Etiam Luc. Cyn. c. 1 *εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου, ὡς ἄσην παμπόλλην τοῦτο τὸ τριβώνιον φέρειν* explicandum est, molestiam magnam. Itaque Ap. tempore *ἄση* non idem erat quod *ἄσις*, accusativi tantum per itacismum eodem modo pronuntiabantur. *ἄσις* tantum in Homero eiusque imitatoribus atque interpretibus invenitur, apud omnes limus, quem secum fert fluvius, est. Et. M. explicat et *ἰλὺς* et *ἀκαθαρσία.*

S. v. *αὖτως* Et. M. 172, 35 *ἐπίρρημα μεσότητος παρὰ τῷ ποιητῇ. σημαίνει δύο, τὸ ὁμοίως · Ὡς δ' αὖτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνε, καὶ · Αὖτως μίν φασι φαγέμεν. σημαίνει καὶ τὸ ματαίως, ὡς τό · Αὐτὰρ ἔμ' αὖτως ἦσθαι δενόμενον. καί · Αὖτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν. καὶ ψιλοῦται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου, τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως.*

Ap. *αὖτως. ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίως · Αὖτως γὰρ ἔπεσσ'*

(l. ἐπέεσσ') ἐριδαίνομεν. ἐπὶ δὲ τοῦ αὖτως· Οὔπω μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως. —

Coniecit Tollius in Ap. οὕτως in ἐπὶ δὲ τοῦ αὔτως· cf. Apollon. Adv. 174, 3 sq. Schneidewin.

S. v. ἀφήτωρ Et. M. 177, 21 ὁ τοξότης· Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει. ἤγουν ὁ βαθμός, ἡ φλιά. παρὰ τὸ ἵημι ἔτης ..... ὁ ἀφιεὶς τὰ βέλη. ἢ ὁ Ἀπόλλων (sic Gaisf. legit quod est in D signum ✓). ἤτοι ὁμοφήτορος ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ. Cod. V. habet ἢ ὁ ὁμοφήτωρ ὁ πᾶσι ὁμοίως προφητεύων καὶ μαντευόμενος πένησί τε καὶ πλουσίοις.

Ap. ἀφήτορος. Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, καὶ ἔστιν οἷον ὁμοφορήτου (l. cum Vill. ὁμοφήτορος), ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ διακρίνοντος (l. cum Vill. οὐ διακρίνοντος) τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα. ἢ τοξότου ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφήσεως. οἱ δὲ γλωσσογράφοι ἀφήτορα ἔδοξαν λέγεσθαι τὸν στροφέα τῆς θύρας. Scribendum in Etymologico non ἢ ὁ Ἀπόλλων, nam etiam ὁ τοξότης Apollo est, ut intellegitur ev versu · Οὐδ' κ. τ λ., sed ἢ ὡς Ἀπολλώνιος cf. Et. M. 494, 50 et Gaisf. in adn. Hoc modo etiam genetivus, quem habet D, explicari potest.

S. v. ἀχυρμιαί Et. M. 183, 5 οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα λικμώμενα ἐπιφέρεται ἀχυριαί τινες οὖσαι, πλεονασμῷ τοῦ μ.

Ap. ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.

S. v. ἄχνη Et. M. 181, 48 σημαίνει δύο· τὸ ἄχυρον· Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει. λέγεται καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάττῃ· Ἄχνῃ ὑπερκρύφθη. ἄχνη πᾶσα λεπιότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ. ἐπὶ μὲν ὑγροῦ· Ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην. ἐπὶ δὲ τοῦ ξηροῦ· Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας.

Ap. ἄχνας. τὰ ἄχυρα· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάττῃ ἄχνη. — Versus omnes in Et. sunt Homerici.

S. v. *βέρεθρον* Et M. 194, 24 *ὁ πηλώδης τόπος καὶ καταπηγας* (ita cum Lob. Phryn. 611, non cum Anon. Gaisf. *καταπλῆγας* neque cum Sylburgio *καταπύγους*) *ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέρεθρον εἶναι καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν· Πολλὸν δὲ καιὰ χθονός ἐσι βέρεθρον. σημαίνει καὶ τὸ σκότος. καὶ τὸ βάθος· Ἔξω δ' ἐξίσχε κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου.*

Ap. *βέρεθρον. Ἀπίων ὁ πηλώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέραθρον εἶναι καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ βάθος.* — Sic in utroque legitur. Exempla Et. M. sunt sine dubio ex Apollonio sumpta. Vill. voluit *ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βάραθρον εἶναι καὶ βάθος ποιεῖν.* Recte Sturzius, quem Bekk. sequitur, *βάραθρον εἶναι καὶ βάρος ποιεῖν.* Librarii vitium ex Apollonio translatum in Et. M. *βάραθρον* est intermedia vox ficticia, ut saepe in Et. ad etymologiam confirmandam.

S. v. *βουλυτός.* Et. M. 208, 17 *ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.* — Ap. *ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.* Sic videtur etiam in Et. legendum esse. *δειλινὴ ὀψία* pleonasmus est nullo modo tolerabilis. Recte Ap. *ἡ δειλινὴ* (sc. *ὥρα*) *ἡ ὀψία.* Non cum Hesychio *ἡ δείλη ἡ ὀψία.*

S. v. *βουληφόρος* Et. 208, 43. *σημαίνει ποτὲ μὲν βασιλέα, ὡς τὸ· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς αἱ ἐκκλησίαι, ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται, ὡς τὸ· Τοῖσι δ' οὔτ' ἀγορὴ βουληφόρος.*

Ap. *βουληφόροι . ποτὲ μὲν βασιλεῖς· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς αἱ ἐκκλησίαι, ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται,* quod ex Et. expleas.

S. v. *βράσσων* Et. M. 211, 39 ... *Βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ἰλιάδος κ, ἀντὶ τοῦ βραδύτερος, ἐλάσσων. ἢ ταρασσόμενος καὶ ἀκαταστατῶν, ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, οὐ σταθερὸς ἢ ἄτακτος.*

Ap· *βράσσων · οἱ μὲν ἐλάσσων, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῖ · ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός.*

S. v. *γενεά* Et. 225, 31 *παρὰ τὸ γένος γενεά . σημαίνει δὲ ἓξ. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ παντὸς τῶν ἀνθρώπων γένους · Οἵη περ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας· Γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς. ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας · Οὕνεκ᾽ ἐγὼ γενεῇφι νεώτατος. ἐπὶ δὲ τῶν προγόνων · Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκγόνων · Κρείσσων δ᾽ αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται. ἐπὶ δὲ διαστήματος χρόνου, τῶν μὴ κατ᾽ αὐτὸ βεβιωκότων* (recte omisit cod. V. *τῶν μὴ κ. τ. λ.*) *· Τῷ δ᾽ ἤδη δύο μὲν γενεαί.*

Ap. *γενεή. σημαίνει πολλά · ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων · Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ᾽ ἀπολήγει . ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας, ἀφ᾽ ἧς δύναταί τις γεννᾶν · Τῷ δ᾽ ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων. ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας · Ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ οὔνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι. ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς · Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι . ἐπὶ δὲ τῆς γενέσεως · Ὁπλότερος γενεῇ, ὃ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.* Locus plane singularis. Distributio significationum fere eadem, exempla omnia Homerica, sed uno excepto, quod ad diversas significationes idem citatur, diversa sunt. Ad primum exemplum adnotandum, esse inter versum ab Et. citatum et ab Apoll. spatium duorum versuum (Il. ζ 146 sq.); itaque totum locum quattuor versuum fuisse in integro Apollonio non alienum videtur. Distributio in Et. multo melior est. Nisi putes, Apollonium plures versus ad unamquamque significationem attulisse, e quibus epitomator alios, alios Et. auctor elegerit, quod mihi quidem prorsus verisimile videtur,*) ad alium fontem Etymologici recurras.

---

*) cf. glossam *τάφος* in Ap. et in Et. M. 748, 23.

S. v. *γόνος* Et. 238, 6. *παρὰ τὸ γείνω, γόνος ὁ παῖς. σημαίνει τρία. ποτὲ μὲν ἀπόγονον · Ὅφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γονῆς · Γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῦ οἰκείου* (sic D. P. deest in V.) *· Ἀπολήξει τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα . ἀντὶ τοῦ τὸ ἐμὸν γένος.*

Ap. *γόνος. ποτὲ μὲν ἀπόγονος · Ὅφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος · ὁτὲ δὲ ἐπιγονὴ · Πεντήκοντα δ' ἔκασια · γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν · ἐπὶ δὲ τοῦ · Οὐκέτ' ἀπολήξει τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. οὕτως εἴρηται ἀντὶ τοῦ τὸ ἐμὸν γένος.*

In Et. illud absurdum *ἐπὶ δὲ τοῦ οἰκέτου* natum est ex Apollonii: *ἐπὶ δὲ τοῦ · Οὐκέτι.*

S. v. *δειρή* adde ex Etym. M. 257, 3 *καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων*, quod necessarie desideratur, in Apollonio.

S. v. *δῖος* Et. M. p. 278, 13 sq. *σημαίνει δὲ τρία · τὸν ἔνδοξον, ὡς τό · Δῖος Ἀχιλλεύς, καὶ · Δῖος Ὀδυσσεύς. καὶ τὸν μέγαν, ὡς τό · Εἰς ἅλα δῖαν, ἀντὶ τοῦ · εἰς θάλατταν θείαν ἢ θαυμαστήν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ · Δῖος συβώτης.*

Ap. *δῖος. ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων ἢ ἀγαθὸς ἢ γενναῖος, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς ὑπεροχῆς.*

S. v. *δουπῆσαι* adde ex Et. 285, 10 *Δούπησεν δὲ πεσών* exemplum.

S. v. *ἑανόν* Et M. 308, 21 *σημαίνει τρία · ἔνδυμα γυναικεῖον καὶ πέπλον, παρὰ τὸ ἔννυσθαι, ὡς τὸ · Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανόν . σημαίνει καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὡς τὸ · Ἑανοῦ κασσιτέροιο. ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. Ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι · Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι.*

Ap. *ἑανός. ἔνδυμα γυναικεῖον, παρὰ τὸ ἔννυσθαι . σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ · Ἑανοῦ κασσιτέροιο. ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. ὅταν δὲ λέγῃ · Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει. ποτὲ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.* — Iam Vill. vidit, in fine Ap. glossae

aliquid corruptum esse, scripsit pro *ποτὲ: ποτὲ δὲ*. Sed haec non nova significatio est, sed idem quod *ἐπιβολαίῳ λιτῷ*, ut etiam ex Etymologico apparet: *ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι*, neque minus ex dativo, itaque legendum mihi videtur in Ap.: *ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει, οἷον λεπτῷ ὑφάσματι* sive aliud eiusmodi. Ex quo vocabulo factum sit *ποτε*, ego quidem pro certo affirmare non audeo, cum hic ut in toto Apollonio nobis non solum cum monachis dormientibus, sed etiam cum epitomatoris socordia sit luctandum, cf. quae Sturzius dixit ad Et. M. 375, 33.

S v. *εἴρετο* Et. M. 304, 45 rem male perditam invenies atque paene eandem in Apollonio. Et.: *σημαίνει τέσσαρα· τὸ ἐπηρώτα, ὡς τὸ · Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον · Εἴρομαι παῖδας τοῦ κασίου. σημαίνει καὶ τὸ λέγειν, ὡς τὸ · Εἴρετο δεύτερον αὖτις. καὶ πληθυντικῶς εἴροντο ἀντὶ τοῦ ἔλεγον · Εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.* Ap.: *εἴρετο. ἐπηρώτα · Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν · Εἴρετο δεύτερον αὖτις. καὶ · Εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη. σημαίνει καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον · Εἴρομαι παῖδας.* — Dicit Et. auct. quasi inludens mentem hominis sanam: *σημαίνει τέσσαρα*. Significatio prima et secunda, tertia et quarta a nemine nedum grammatico quasi diversa una ab altera discerni potest. Ob eam rem Sturzius cum Phavorino *τέσσαρα* delevit. Sed quid tunc? Sturzius vult etiam verba *καὶ τὸ ἠρώτων* in Etym. delere, sed sunt in Apollonio. Magnum Apollinem sibi optavit Vill. ad hunc locum restituendum, et opus est. Nam si legeris cum Schleusnero ex Il. ζ 239 *εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε*, quomodo explices *ἠρώτων*? Desideratur *ἐρωτῶσαι*. Fortasse corruptio iam inerat in Apollonii textu, quem Et. auct. in manibus habuit, cf. *βέρεθρον*. Ego de hac re cogito sic: Fuit in margine Apollonii, quem habuit et epitomator et Etym. auct., per compendia scripturae additus, ut elucet ex mutilatis Et. verbis, versus Il. ζ 239, quem

epitomator post Apollonii verba addidit, Et. auct., qui paullo magis, sed parum prudens fuit, in textum recepit post significationem *ἐπηρώια*, ita ut quadrupertita illa significatio hoc miro modo existeret. Ergo in Apoll. verba: *σημαίνει καὶ τὸ ἠρώτων κ. τ. λ.* delenda sunt.

S. v. *ἔνθα* Et. 341, 26 et Ap. fere idem habent, sed sunt pleniores versus Homerici in Et. citati.

S. v. *ἐρεπτόμενοι* Ap. *ἀπὸ τῆς ἔρας ἐσθίοντες, ὅ ἐστι κυρίως· λωτὸν ἐρεπτόμενοι.* Post *κυρίως* addit Vill. ex Schol. Pind. Pyth. IV, 427 *ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων* sive ex Hesych. *ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων.* Et. M. 370, 48 habet: *ἐρεπτόμενοι. κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων. σημαίνει δὲ τὸ ἐσθίειν, οἷον· Κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι. παρὰ τὸ ἔρας (ὅ ἐστι τῆς γῆς) τὴν τροφὴν ἔχειν.* Vossianus habet *παρὰ τὸ ἔρας ἅπτεσθαι*, sed magis placet Gudiani lectio *παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἔρας κ. τ. λ.* Ex hoc correcto Etym. loco noster corrigendus: *ἀπὸ τῆς ἔρας ἐσθίοντες, ὅ ἐστι τῆς γῆς. κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων, οἷον· Κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι* (Il. ε 196 de equis loquitur Hom.). *καὶ · Λωτὸν ἐρεπτόμενοι* (de Lotophagis loquitur).

S. v. *ἔρκος* Et. 375, 14 sq. *σημαίνει δ'. τὴν ἀσφάλειαν, ὡς τό · Ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεταν. καὶ · Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο. καὶ · Ἕρκος ἔμεν βελέων. καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ τείχους* (l. cum Apoll. *καὶ ἐπὶ τοῦ τείχους*) *ὡς τό · Αἰμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος. καὶ τὸ φράγμα τῶν ὀδόντων, ὡς· Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. σημαίνει καὶ τὰ δίκτυα, ὡς τὸ· [Ὅτε δὴ παρὰ λίνου] Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν, ἐρύκεά τινα ὄντα, ἀπὸ τοῦ ἐρύκειν ἢ ἀπὸ τοῦ εἴργω, ὃ καὶ ἔέργω λέγεται.*

Ap. *ἕρκος. ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας · Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο. ὁτὲ δ' ἐπὶ τοῦ τείχους · Αἰμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος. ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ λίνου · Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν ὅθ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ. ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φράγματος τῶν ὀδόντων· Ἀτρείδη ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.* — Nota, plures

versus ad primam significationem citatos esse in Et. Verba Et. *ὁτὲ δὴ παρὰ λίνου* absurda esse vidit et eiecit Gaisford. Sed quod dicit in adn. etiam deleri posse *σημαίνει καὶ τὰ δίκτυα* et legi cum Ap. *ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ λίνου*, fieri non potest propter verba sequentia *ἐρύκεά τινα ὄντα*. In talibus rebus non se adstringit ad Ap. verba Et. auctor.

S. v. *εὐνάς* Et. M. 393, 45 *Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, Ἰλιάδος α.* Sequuntur causae, cur ancora cum lecto comparanda sit. Tum s. v. *εὐνή. ἡ δὲ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ ιρία σημαίνει. τὴν κοίτην, ὡς ὅταν λέγῃ · Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. καὶ · Φιλότητι καὶ εὐνῇ. τὴν ἄγκυραν, ὡς τό · Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. καὶ · Ὑψι δ' ἐκ εὐνάων ὁρμήσομεν, Ἰλιάδος ξ. καὶ τὴν διατριβήν, ὡς τό · Ὄθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.*

Ap. *εὐνάς. ἐπὶ μὲν τῶν ἀγκυρῶν · Εὐνὰς δ' ἔβαλον. ἐπὶ δὲ τῶν κοιτῶν · Πλησίον δ' ἀλλήλων εὐνὰς συσίν κ. τ. λ.* Mihi videntur omnia, quae exscripsi ex Et., e pleniore Ap. sumpta, ubi nunc desunt, sed extant Schol. Il. *α* 436 Ven. A. De versu *πλησίον κ. τ. λ.* ne tibi moveatur dubitatio, quod non est in Et. et Schol. Utrum ex Scholio an ex ipso Apollonio hauserit Et. auct., nescimus atque parvi interest ad nostram quaestionem. Certe illa Apollonianum *χαρακτῆρα* ostendunt.

S. v. *εὐρύοψ* Et. 396, 53 *ὁ μεγαλόφωνος · Εὐρύοπα Κρονίδην. ψιλοῦται. ἤτοι μεγαλόφθαλμον, παρὰ τὴν ὄπα, ὅ ἐστι φωνήν. εἰ μὲν μεγαλόφθαλμον, τὸν μεγάλως τὰ πάντα ἐφορῶντα, διὰ τὸ προνοητικόν. εἰ δὲ μεγαλόφωνον, τῷ βροντοποιὸν εἶναι τὸν θεὸν τοῦτον, ὡς ἐπιβρεμέτην.* Recto talo stant haec Et. verba, confusa et mutilata sunt Ap.: *εὐρύοπα. ἐπίθετον Διός. ἤτοι τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους ἀποτελοῦντα, ἢ τὸν μεγαλόφθαλμον. ἐπίθετον Διός* (sic!)

S. v. *ζωστήρ* Et. M. 414, 23 *ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος· ᾧ χρῶνται·* (Suidas, quem Gaisf. sequitur, *ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται*, Photius falso *ᾗ ἐπάνω*) *· Λῦσε δέ οἱ ζω-*

στῆρα παναίολον. ζῶμα δὲ αὐτὸς ὁ Θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον. ἀντίγραφον (Vill. *ἀντιγράφων*. minime. recte Lehrs. Ar.[3] p. 122 *ἀντιφράζων*. subaudiendum est Homerus, non grammaticus) *οὖν φησι· Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο* (adde ex Apollonio, quod necessarie desideratur oppositi causa *καὶ διὰ Θώρηκος πολυδαιδάλου*). *λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περίζωμα· Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας εὐδμήτους.*

Hoc modo etiam Ap. sanandus est: *ζωστήρ. ὁ ἐπάνω τοῦ Θώρακος ᾧ χρῶνται* (l. *ᾧ ἐπάνω κ. τ. λ.*) *· Λῦσε δὲ ζωστῆρα παναίολον ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μίτρην. ζῶμα καὶ αὐτὸς ὁ Θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον. Ἀντιγράφων* (l. *ἀντιφράζων*) *γοῦν φησι· Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο καὶ διὰ Θώρηκος πολυδαιδάλου. λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περίζωμα· Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν.* — Quem versum expleas ex Etymologico. Etiam hic menda fuisse in Apollonio, quem in manibus habuit Et. auctor, plane apparet.

S. v. *ἦ* Et. M. 414, 47. 416, 1 quae habet, ad verbum ex Apollonio descripta sunt intermixtis aliis aliunde petitis adnotationibus. Ex Et. adde in Ap. ante versum *ἦ δὴ λοίγια ἔργα* verba *καὶ παραλλήλως*. Primum apud utrumque significatio: *η ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν ἴσον τῷ δή· Ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστι.* Tum sequitur versus, ubi *ἦ* cum *δὴ* coniuncta legitur. Nihil in Ap. praeter *καὶ· Ἦ δὴ λοίγια ἔργα*, recte Et. auct. *καὶ παραλλήλως*, sine dubio ex Apollonio; adnotatio elegans, sed quae ab epitomatore facillime praetermittatur. In versu postea citato legendum est cum Et. M. et Hom. codd. *τίη ἐμὲ ταῦτα παρεξερέεσθαι ἕκαστα*, ubi Ap. *τίη με*, quod iam Vill. notavit.

S. v. *ἤδη* Et. M. 418, 56 *τὸ ἤδη ἀόριστόν ἐστι καὶ τρεῖς χρόνους δηλοῖ. ἐπὶ μὲν τοῦ παρῳχημένου· Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ὡμίλησα. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος· Ἤδη*

γάρ μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν. ἐπὶ δὲ μέλλοντος· Ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται.

Ap. ἤδη. τοῦτο ἀόριστον καὶ χρονικὸν δηλοῖ. ἐπὶ μὲν γὰρ παρῳχημένου· Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος· Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν. ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος· Ἤδη λοίγια ἔργα. — Apud utrumque falso citatus est Odysseae locus τ, 222: Εἰπέμεν· ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

S. v. ἤϊα Et. M. 423, 20 βρώματα οὐ τὰ ἐν οἴκῳ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῷ. Ὅμηρος· Ἐν δ' ἤϊα κωρύκῳ· καὶ· Λεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεθα. ἐφόδια, σιτία ἀγαθά, χορτάσματα . . . . . ἤϊα οὖν κυρίως τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια. λέγονται καὶ τὰ ἄχυρα· Ὡς δ' ἄνεμος ἠΐων θημῶνα τινάξει. παρὰ τὸ εἶω, τουτέστι τὰ εὐκίνητα καὶ εὐχερῶς μεταρριπιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων. γενηθέντος γὰρ ἀνέμου δεῦρο κἀκεῖσε φέρεται. καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων· Θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

Ap. ἤϊα. ὅτε μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζῴων καθ' ὁδὸν βρώματα· Θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται.. ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα· Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει. ὅτε τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια· Ἐν δὲ καὶ ἤϊα κωρύκῳ. καὶ· Λεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεσθα (l. φερώμεθα). — Risu digna sunt epitomatoris verba: τὰ τῶν ἀλόγων ζῴων καθ' ὁδὸν βρώματα. Quis enim sanus cibum ferarum in itinere opponit alicui cibo ferarum? Confusio est e contractione facta. Et. auctor recte hanc significationem metaphoricam ultimo loco posuit.

S. v. ἠλέκτωρ ex. Et. 425,31 sq. in Ap. ad significationem λαμπρός addas versum Homericum: Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

S. v. ἤπειρος Et. 433,54 σημαίνει τὴν γῆν, ἄπερός τις οὖσα, ἢ μὴ ἔχουσα πέρας, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν νήσων. αὗται γὰρ εὐδείελοί εἰσι, καθὸ μεμερισμέναι εἰσὶ τῇ θαλάττῃ. λέγεται ποτὲ μὲν ἡ εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ, οἷον· Ἐριβώλακος

ἠπείροιο. καταχρησικῶς δὲ πᾶσα ἡ γῆ · Ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἠπειρόνδε. ὄνομα δὲ · Τὴν μὲν Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον, ἀντὶ τοῦ Ἠπειρόθεν. καὶ · Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι. καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ αὐτῆς · Οἵδ' ἤπειρον ἔχον.

Ap. *ἤπειρος. ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ καὶ μὴ νῆσος, οἷον · Ἐριβώλακος ἠπείροιο. καταχρησικῶς δὲ πᾶσα ἡ γῆ.* Expleas ex Et.

S. v. *ἠπιόδωρος* Et. 434, 24 *ἡ τοῦ Ἕκτορος μήτηρ Ἑκάβη ἡ τὰ προσηνῆ καὶ ἡδέα δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν.* Expleas ex hoc Ap. verba: *ἠπιόδωρος. ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν.*

S. v. *Θεράποντες* Et. 446, 44 *οὐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι δούλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς Θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς · Δαναοὶ Θεράποντες Ἄρηος. καὶ τὸν ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος Ἀχιλλέως Θεράπων.*

Ap. *Θεράποντες. οὐχ οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ πάντας τοὺς Θεραπευτικῶς ἔχοντας οὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος Ἀχιλλέως.* — Iam Villoisonus versum *Δαναοὶ κ. τ. λ.* Apollonio reddendum censuit.

S. v. *Θέσθαι* Et. M. 448, 15 *τὸ Θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσείας ν. καὶ τὸν Θησαυρὸν Ἀνακρέων Θεσμὸν λέγει.*

Ap. *Θέσθαι. ἐν τῇ ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας. καὶ γὰρ ὁ Θησαυρὸς Θεσμὸς λέγεται. καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· Ἀπὸ δ' ἔξείλετο Θεσμὸν μέγαν.* — Deest certe in Ap. *τὸ Θησαυρίσασθαι*, quod Villois. ex Hesychio supplevit, nos ex Etymologico.

S. v. *Θριγκῷ* Et. M. 455, 52 (quamquam dativus, quem iu lemmate habemus, non apud Homerum, tamen Apolloniana inesse, documento finis glossae) *τῷ τροχώματι. παρὰ τὸ Θρίξαι. ὁ περιτρέχων κυκλόθεν οἷον στέφανος. Θριγκὸς οὖν τὸ ἀνώτατον τῆς τοῦ τοίχου οἰκοδομήσεως. καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος καὶ ἡ στεφάνη καὶ τὸ περιχαράκωμα. καὶ Θριγκὸς τειχίου, στεφάνη, περίφραγμα.*

Ap. *Θριγκός. ἡ στεφάνη καὶ περιχαράκωμα.*

S. v. *Θύσθλα* Et. M. 459,25 *Θύρσοι ἢ κλάδοι οὓς αἱ βάκχαι κατέχουσιν. ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. ἢ τὰ ἐπὶ τὴν Θυσίαν φερόμενα. παρὰ τὸ Θύω τὸ ὁρμῶ, ὁ μέλλων Θύσω, γέγονε Θύσθλον, Ἰλιάδος ζ· Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν.*

Ap. *Θύσθλα. τοὺς Θύρσους ἢ κλάδους οὓς αἱ Βάκχαι κρατοῦσιν* (l. inde in Et. pro *κατέχουσι κρατοῦσι**). *ἔνιοι δὲ τὰ ἐπὶ τὴν Θυσίαν ἐκφερόμενα. οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου*, quod ex Et. expleas.

S. v. *ἰαίνετο* Et. M. 463,35. *Αἶψα δ'ἰαίνετο κῆρ* (l. *κηρός*). *ἀντὶ τοῦ διεχεῖτο. καὶ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαχύσεως. καὶ ἰάνθη τό διεχύθη, εὐφράνθη, ἐχάρη . . . . . καὶ· Ἰδοῦσά κε Θυμὸν ἰάνθη. τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη* (Sylb. addit *ὠνόμασται* vel simile quodpiam verbum, nos ex Ap. *ἴα*), *ἐπεὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ, τέρποντα τὴν ὄψιν. σημαίνει καὶ τὸ ἐθερμαίνετο, ὡς τό· Ἰαίνετο δ'ὕδωρ.*

Ap. *ἰαίνετο. διεχεῖτο· Αἶψα δ'ἰαίνετο κηρός. καὶ ἰάνθη ἴσον τῷ ἐχάρη.* (adde versum *Ἰδοῦσα κ. τ. λ.*). *τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη ἴα, ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ, τέρποντα τὴν ὄψιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθερμαίνετο· Ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ ἰαίνετο δ' ὕδωρ..*

S. v. *ἵκομαι* Et. M. * 470, 26 Gaisf. *σημαίνει τὸ παραγίνομαι· Ὃ δὲ κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι. ἀντὶ τοῦ· ἐφ' ὃν ἂν παραγένωμαι, ἐφ' ὃν ἔλθω. σημαίνει δύο· τὸ ἱκετεύω, ὡς τὸ· Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει. νῦν**) ἀντὶ τοῦ ἱκετεύσω. καὶ τὸ ἱκάνω, ὃ σημαίνει τὸ παραγίνομαι καὶ καταλαμβάνω, ὡς τό· Ἧ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. ἀντὶ τοῦ καταλαμβάνει. σημαίνει καὶ τὸ ἱκετεύω, ὡς τό· Ἡμεῖς δ' αὖ ἱκάνομεν τὰ σὰ γούναθ'. καὶ· Τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνω.*

---

*) Cf. Plut. mor. p. 99 D. Matth. ausf gr. Sprchl. p. 360 b.

**) De hoc *νῦν* particulae usu cf. Et. M. s. *κορώνη* p. 530, 26. Idem est quod „hoc loco“, nullo modo „nostro tempore“.

Ap. *ἵκωμαι. ἐπὶ μὲν τοῦ παραγένωμαι · Ὃ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἱκετεύω · Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει.*

S. v. *ἵνα* Et. M. 471, 6. *σημαίνει τέσσαρα. τὸν αἰτιολογικὸν σύνδεσμον, ὡς τό · Ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. ἀντὶ τοῦ · ὅπως μάθωσι καὶ οὗτοι. ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου, ὡς τό · Ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ · Ἐκεῖ γὰρ αὐτοὺς εἶπον συναθροισθῆναι, Ἰλιάδος κ. ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν, ὡς ἐν Ἰλιάδος η · Ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, ἀντὶ τοῦ · ἐὰν μὴ πράξωμεν οὕτως. σημαίνει καὶ τὴν δύναμιν, ὡς τό · Ἵνα κρατοῦντος ὤλεσεν θυμοφθόρου. τοῦτο δέ ἐστιν ὄνομα πτώσεως αἰτιατικῆς. σημαίνει καὶ τὸ νεῦρον, ὡς τό · Ἵνα τάμεν διὰ πᾶσαν.*

Ap. *ἵνα. ἐπὶ μὲν τοῦ τοπικοῦ · Ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ αἰτιώδους συνδέσμου κατ' ἴσον τῷ ὅπως · Ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος.* — Per Choeroboscum haec ex Ap. in Et. M. transieruut cf. ad ps. 64, 1, ed. Gaisf.

S. v. *ἰξάλου* in Ap. *οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ τελείου καὶ ἐκτικοῦ ἐν τῷ ἅλλεσθαι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῷον κ. τ. λ.* ex Etym. p. 471, 41 addendum post *ἰξάλου αἰγός* sive propter genus (quamquam etiam *ὁ αἴξ* caper) *αἰάγρου.* Hoc enim modo tantum intellegi potest quod sequitur *τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῷον.*

S. v. *καγχαλόωσα* in Ap. glossae fine (*χαίρουσα. διὰ τὸ ἐν χαλάσμαι εἶναι ψυχὴν, τουτέστιν ἐν ἀνέσει*) adde ex Et. M. 482, 41 sq. *χαίρουσαν* quod necessarie desideratur.

S. v. *κακός* Et. M. 484, 37 *ἐπὶ μὲν τοῦ δειλοῦ ..... σημαίνει τὸν δειλὸν, ὡς τό · Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. καὶ τὸν εὐτελῆ, ὡς τό · Ὅς δ' ἤτοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης· σημαίνει καὶ τὸν πονηρὸν, ὡς τό · Λαμπρότερος μὲν ὅγ' ἐστι, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται.*

Ap. *κακός. δειλός · Τοῦ μὲν γὰρ* (adde *τε*) *κακοῦ*

τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. καὶ · Κακοὺς δ' ἐς μέσον (l. μέσσον) ἔλασσεν.

S. v. κατάκλωθες*) Et. M. 495, 24 Κατάκλωθές τε βαρεῖαι. αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν, παρὰ τὸ κλώθω.

Ap. κατακλῶθες. αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν.

S. v. στεφάνη Et. M. 726, 40 εἶδος περικεφαλαίας. ἔστι καὶ κόσμος γυναικεῖος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους, ἐπὶ τῆς κυκλοτερᾶς καταφορᾶς, Ἰλιάδος ν · Ὄντε κατὰ στεφάνης.

Ap. κατὰ στεφάνης. ὁ μὲν ποιητὴς καὶ εἶδος περικεφαλαίας στεφάνην λέγει · Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου. καὶ · Οὐδὲ στεφάνη δόρυ σχέθε χαλκοβάρεια. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους · Ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμός. λέγει δὲ στεφάνας καὶ τῶν οἰκίων ἄκρα. ἔστι δὲ καὶ στεφάνη κόσμος κεφαλῆς. — Epitomator ex omni fere verbo spectatur. Absurdum est quod dicit ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, opposito ὁ μὲν ποιητής. Quis λέγει δὲ, Aristarchus an poëta? Restituas ex Et. M. et Scholio Ven. A. Il. η, 12, ubi haec sunt: στεφάνης. στεφάνη εἶδος περικεφαλαίας · ἔστι δὲ καὶ κόσμος γυναικεῖος. τίθειαι δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους ἐξοχῆς · Ὄν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρεος ὥσῃ. Ego puto sic legendum esse: κατὰ στεφάνης. ὁ Ἀρίσταρχος ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους, ἐπὶ τῆς κυκλοτοτερᾶς καταφορᾶς, Ἰλιάδος ν · Ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρεος ὥσῃ. ὁ μὲν ποιητὴς καὶ εἶδος περικεφαλαίας στεφάνην λέγει · Αὐχέν' κ.τ.λ. καὶ · Οὐδὲ στεφάνη κ. τ. λ. λέγει δὲ στεφάνας καὶ τῶν οἰκίων ἄκρα. ἔστι δὲ καὶ στεφάνη κόσμος κεφαλῆς γυναικεῖος.

S. v. κεντρηνεκέας Et. M. 503, 41 Κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους. τοῖς κέντροις (ὅ ἐστι ταῖς μάστιξιν) εἴκοντας παρὰ τὸ συνεχῶς καί διηνεκῶς κεντρίζεσθαι.

Ap. κεντρηνεκέας. τοὺς διηνεκῶς κεντριζομένους.

S. v. κέρτομος Et. M. 506, 33 ὁ χλευαστὴς ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων διὰ τὸ παραλογισικὸν τῶν λόγων.

---

*) v. Nitzsch. ad Od. η, 197 de accentu et Bekkeri lectionem.

Ap. *κεριομίοις. τοῖς παραλογισικοῖς* (Cod. *παρὰ τοῖς λογισικοῖς*, Vill. correxit ex Hesychio, nos ex Etymol. confirmamus) *οἱονεὶ κεραιομίοις, τοῖς τὴν ψυχὴν τέμνουσιν.* Certe *κερατομίοις* corruptum, legendum, quod nemo vidit simplicissimum, *κεαριομίοις.*

S. v. *κήδω* Et. M. 509, 17 *φροντίζω. παρὰ τὸ κήδω τὸ ἀνιῶμαι ..... Καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. ἀντὶ τοῦ λυπουμένη. Κήδετο γὰρ Δαναῶν. ἀντὶ τοῦ ἐφρόντιζεν. Ἀρίσταρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἠνιᾶτο. καὶ ἔστι μετὰ τῆς περί . ἵν' ᾖ, ἠνιᾶτο γὰρ περὶ Δαναῶν. Σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα. Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδει. ἀντὶ τοῦ λυπεῖν καὶ βλάπτειν.*

Ap. *κήδετο. ἠνιᾶτο. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφρόντιζεν, καὶ κήδων δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν · Σέ τε κήδων σά τε τέκνα* (Hom. *ἠδὲ σὰ τέκνα*) *καὶ · Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδει.*

S. v. *κῆλα* Et. M. 510, 21 fere idem praebet quod Ap. exceptis versibus ex Hom. adlatis, quos habet Ap. Pergit Apollonius *λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὰ ξύλα. ὅθεν καὶ καλόπους καὶ κηλώνιον ὁ ξύλινος ἀντλητήρ.* Etym. habet similia, sed repugnantia, quod attinet ad sonum horum vocabulorum sane rarorum: *κῆλον λέγεται τὸ ξύλινον βέλος παρὰ τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον · ἀφ' οὗ καὶ καλοπόδιον ὁ ξύλινος πούς. ἐξ οὗ μετὰ τοῦ νεύειν γίνεται καλόνειον καὶ κηλόνειον, τὸ ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον ξύλον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γεράνειον. κηλώνειον δὲ ἐπὶ τοῦ ἵππου.* Addita est ab Et. auct. distinctio vocabulorum *κηλόνειον*, quod tollenonem, et *κηλώνειον*, quod equum significet. Nam ut Suidas s. v. *κήλων* comprobat, significat equum salacem, neque minus hominem libidinosum, itaque haec significatio nihil aliud est ac translatio metaphorica a tollenone ad obscoena et equi et maris omnis. Sed desideratur in Ap. quod est in Et., post *καλόπους ὁ ξύλινος πούς.* Quod attinet ad formas *κηλώνειον* sive *κη-*

λόνειον (dorice καλόνειον) sive κηλώνιον, Hesychius discernit κηλώνια (Schmidt. κηλώνεια) ἀντληтήρια ξύλινα et κηλώνειον ξύλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ, ita ut plurale sit idem quod „situlae“, singulare fortasse, si ἐν ᾧ*) pro ᾧ dictum putes aut ἐν deleas, „tolleno“ sive „tollo“, ut in Etymologico. Apud Herodot. I, 193 legitur κηλωνίοισι ἀρδευόμενος, ubi nonnulli codd. κηλωνηΐοισι, ionice pro κηλωνείοις, quod etiam Herodot. VI, 119 et Polluc. VII, 143 in Aristophanis frg.: κηλωνείου τοῖς κηπουροῖς, ubi hanc formam metrum postulat. S. v. κήλων habet Suidas ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν ἵππος, altera glossa κηλώνιον sine interpretatione est cf. Bernhardyum ad h. l. Omnes consentiunt in scribendo hoc vocabulo cum ω vocali, excepto Etym., de qua re iam antea disseruimus. Cf. etiam quae F. Blassius de Byzantini temporis elocutione vocalium ο et ω profert (Aussprache des Griechischen [2] Berlin 1882 p. 32).

S. v. κλυτός Et. M. 520, 23. παρὰ τὸ κλύω τὸ δοξάζω γίνεται κλυτὸς ὁ ἔνδοξος. καὶ κλυτὰ τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα. καὶ · Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, ἐπιθετικῶς, ἀντὶ τοῦ, τῷ ἱππικῷ, τῷ ἰσχυροὺς καὶ ὀνομαστοὺς ἵππους ἔχοντι, διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης · ἢ ὅτι οὐδεὶς τὸν θάνατον διαφυγεῖν δύναται · ἢ οὗ κλυτὴ γίνεται ἡ ἐπιπώλησις, οἷον ἀκουστὴ διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν οἰμωγάς.

Ap. κλυτόπωλος. ὁ μὲν Ἀπίων ἵππους ἀγαθοὺς (iam Vill. addidit ἔχοντι ex Et. et Scholio sive, quod unum quadrat in nostrum locum, ἔχων ex Hesychio). ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ · Ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, ἀκούει κλυτὴν ἐπιπόλησιν (iam Tollius e Scholio et Et. correxit ἐπιπώ-

*) Cf. Ep. ad Rom. III, 25 ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, ad Gal. I, 6 ἐν χάριτι. Sed non nisi in Novo Testamento inveni, et haec metaphorica et per imaginem dicta. Barbarica multa in lexicis Graecis notanda sunt. Cf. v. c. διὰ praep. usum s. v. οὖρος Et. M. 642, 23 sq. διὰ τὸν Νέστορα.

λησιν) διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτοις.

S. v. *κόνις* in Ap. ex Et. M. 528, 29, ubi cetera ad verbum ex Ap. exscripta sunt, addas in versu (Il. *σ*, 23) *ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν* verba *χεύαιο κακκεφαλῆς.*

S. v. *κόπρος* Et. M. 530, 42 (glossa altera, prior 529, 14 aliunde petita) *σημαίνει τρία· ἢ τῶν κήπων, ὡς καὶ ἡμεῖς· Ἀμῶες ἀναγκαῖοι τέμενος μέγα κοπρίσαντες. λέγουσιν οὕτως καὶ τὴν κόνιν, οἷον· Κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, καὶ· Ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ. λέγει καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν, οἷον· Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.*

Ap. *κόπρος. ἢ τῶν κήπων, ὡς καὶ ἡμεῖς. λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν κόνιν. τὸ μὲν πρότερον· Τέμενος μέγα κοπρίσαντες. τὸ δὲ δεύτερον· Κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. λέγει δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν· Μυκηθμὸν* (l. ut iam Vill. et Toll. *μυκηθμῷ*) *δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.*

S. v. *κορώνη* Ap., ex quo omnia exscripsit Et. auct. 530, 16,habet verba *ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ τόξου ἐκκοπῆς.* Et. *ἐπὶ τῆς τοῦ τόξου ἐγκοπῆς.* Explicatur quid intellegendum sit verbis Et. quae sequuntur, *νῦν* (cf. ad v. *ἴκομαι*) *τὸ ἐπικαμπὲς ἄκρον λέγει τοῦ τόξου, ὅθεν ἀπήρτισται ἡ νευρά,* illa pars arcus flexa utrimque, cui innectitur nervus. Ita forma arcus est cogitanda, ut ex ligno directo flectendo quasi excussa sit pars aliqua, quomodo existit recessus cavus et curvitas. Ergo Et. M. lectio, ubi verbis *νῦν τὸ ἐπικαμπὲς κ. τ. λ.* satis perspicuum non locum intellegendum esse, cui inscritur nervus, sed totam partem curvatam, quod Latini dicunt arcus cornua, reicienda et Ap. lectio retinenda videtur. De voce *ἐγκοπή* incisio, incisura cf. Longin. de subl. 41, 3;I Cor. 9, 12; Eustath. Od. 1404, 56 (opponuntur *ἐγκοπαί* et *ἐξοχαί*), quem locum etiam in Schol. Apollon. Rh. III, 1272 invenias, ubi falso pro *ἐγκοπαί ἐκκοπαί* scriptum. Eandem permutationem vocabulorum

habemus Paul. Aegin. VI, 90 et Dioscor. Theriac. p. 421 C. Pari modo *ἐγκοπήν* pro *ἐκκοπήν* vult L. Dindorf. scribere Georg. Pis. acroas. 1 p. 7, 226 et 2 p. 8,8. Confunduntur a librario *ἔκκοπος* et *ἔγκοπος* Eustath. op. p. 8, 66. cf. etiam Polyb. II, 65 et Athen. de mach. p. 8, 21.

S. v. *καρυθαίολος* Et. M. 531, 39 *ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων ἢ ποικίλην · ἐξ οὗ πολεμικός. ἀπὸ τῆς κόρυθος καὶ κοῦ αἰολῶ ῥήματος .....*

Ap. *κορυθαίολος· ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν γὰρ τὸ κινεῖν* cf. Ap. s. v. *αἰολλή.*

S. v. *κοτύλη* Et. M. 533, 3 .... *λέγεται κοτύλη καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός ..... λέγεται κοτύλη καὶ εἶδος ποτηρίου, καὶ εἶδος μέτρου. κυρίως δὲ τὸ ὁπωσοῦν μέτρον κοτύλην ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι διὰ τὴν κοιλότητα. καὶ πᾶν τὸ κοῖλον κοτύλην ἔλεγον.*

Ap. *κοτύλη. πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων τὸ κοῖλον τῆς χειρός.*

S. v. *κρίνω* Et. M. 538, 37 *σημαίνει τρία. τὸ διαχωρίζω, ὡς τό · Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα. καὶ · Κρῖνον τὸ διακρινόμενον ταχέως* (hunc versum — syllaba longa *κρῖ*, tum duo choriambi, tum anapaestus — non Homericum Choeroboscus, qui cetera habet in Psalm. p. 115, 10 ed. Gaisf., omisit) *καὶ τὸ δικάζω. σημαίνει καὶ τὸ ἐπιλέγω, ὡς τὸ · Κρίνας ἐκ Λυκίας ἐείκοσι φῶτας.*

Ap. *κρίνοντες. διαχωρίζοντες · Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα.* cf. cap. II. finem.

S. v. *κύων* in Et. M. 549, 36 versus apud utrumque citatus Il. *Υ* 527 plenior est. In versu: *Ὅντε κύν' Ὠρίωνος κ. τ. λ.* legendum in Et. *καλέουσιν* pro *καλέονται.* Ap. recte habet.

S. v. *λέβης* Et. M. 559, 1 et Ap. ad verbum congruunt. Etiam versus citati iidem, sed pleniores in Etym.

S. v. *λίμνη* in Ap. ad signif. *σημαίνει καὶ τὴν*

συνήθως ἡμῖν νοουμένην adde ex Et M. 566, 19 sq. versum *Λίμνῃ κεκλιμένο Κεφησίδι.*

S. v. *λόφος* in Ap. ad signif. *ἐπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας* adde ex Et. M. 569, 53 sq. versum *Λειτὸν δὲ λόφος καθ-ύπερθεν ἔνευεν.*

S. v. *λόχος* ex Et. M. 570, 16 adde in fine glossae Ap. *ἵνα ἀθεώρητοι ὦσιν · Ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην,* Ἰλιάδος κ.

S. v. *μένος* ex Et M. 579, 50 adde in Ap. ad signif. *ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος* versum *Ἦει μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν.* Fortasse etiam Ἰλιάδος α ex Et. post versum *Μένεος πίμπλαντο* addendum.

S. v. *μῆλα* (Et. M. 584, 3 glossa prior) quae inseruit Et. auct. post verba Ap. *κατ' ἐπικράτειαν δὲ πρόβατα καὶ αἶγες* (pro quo habet *κατὰ περικράτησιν καὶ τὰ πρόβατα καὶ αἶγες*): *ἐπειδὴ καρποφορεῖ ταῦτα τῇ τριχί. κείρεται γὰρ καὶ πάλιν φέρει* non quadrant in ea, quae antea habet ex Ap. *μῆλα πάντα τὰ τετράποδα,* et, cum non sint in Ap, vana additamenta auct. Etymol. sunt. Aliter se res habet cum iis, quae insequuntur: *φησὶ γοῦν ἐπεξηγούμενος, προθεὶς τὸ γένος, ἐπήνεγκε τὰ β' εἴδη,* non Apollonio indigna videntur. In fine glossae iterum in deterius mutavit Apolloniana *καὶ πάντων δὲ τῶν δένδρων καρπὸς λέγεται μῆλα,* cum habeat *λέγεται δὲ μῆλα καὶ πάντα τὰ δένδρα.*

S. v. *μοῖρα* Et. M. 589, 21 . . . . *ἡ αὐτὴ εἱμαρμένη. παρὰ τὸ μεμερίσθαι ἑκάστῳ. σημαίνει καὶ τὴν εὐτυχίαν, ὡς τό · Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον, τουτέστιν ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγενημένε. σημαίνει καὶ τὸν θάνατον, ὡς τό · Μοῖραν δ'οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. σημαίνει καὶ τὴν μερίδα, ὡς τό · Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντο. σημαίνει καὶ τὸ πρέπον, ὡς τό · Κατὰ μοῖραν ἔειπας.*

Ap. *μοῖραι. ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων · Οἱ δὴ μοίρας ἔνεμον. ἐπὶ δὲ τῆς εἱμαρμένης · Μοῖραν δ'οὔτινά φημι πεφυγ-*

μένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος · Ταῦτά γε πάντα, γέρων, κατὰ μοῖραν ἔειπας.

S. v. *μόρφνον* (sic. Et. M., Ap. *μορφνόν*) adde ex Et. M. 591, 15 post *μορφνόν* in Ap. *μορφνὸν θηρητῆρα. Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, Ἰλιάδος ω.*

S. v. *μῦθος* Et. M. 593, 43 *σημαίνει δύο. τόν τε σκοτεινὸν λόγον, παρὰ τὸ μύω τὸ καμμύω, τόν τε ἁπλῶς λόγον, παρὰ τὸ μυῶ μυήσω, τὸ διδάσκω, μύηθος καὶ μῦθος· Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. μῦθος σημαίνει καὶ τὴν στάσιν. ἅπαξ εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ · Οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε. Ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίτας* (de forma cf. Gaisf. in adn.) *τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει.*

Ap. *μῦθος. λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν.* — Quis hac glossa non ad nostram viam ac rationem explendi Apollonii perducitur?

S. v. *νέαιρα* adde ex Et. M. 598, 56 sq. in fine glossae Ap. versum *ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων* (ceteri versus citati apud utrumque iidem sunt).

S. v. *νέκταρ* fortasse in Et. M. 600, 11, qui verbose circumit Ap. verba pauca, quidquam Apollonianum in iis, quae plus habet, sed certi nihil statuendum.

S. v. *νεοαρδέα* Et. M. 600,51 *νεωστὶ πεποτισμένην καὶ ἀρδευθεῖσαν, Ἰλιάδος φ.*

Ap. *νεοαρδέα. νεωστὶ πεποτισμένην. ἔνιοι δὲ νεοαρδέα διὰ τοῦ λ κ. τ. λ.*

S. v. *νύξ* Et. M. 608, 55 sq. . . . . *σημαίνει τέσσαρα. τὴν σωματοειδῆ θεὸν, ὡς τό · Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν. καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοουμένην ἐπὶ τῇ συνηθείᾳ, ὡς τό · Νὺξ ἦδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει. καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδη κατάστασιν, ὡς τό · Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὁλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι. σημαίνει καὶ τὸν θάνατον καὶ σκοτασμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς τό · Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.*

Ap. *νύξ. ἐπὶ μεν τῆς σωματοειδοῦς θεᾶς · Εἰ μὴ Νὺξ δμήτηρα* (l. *δμήτειρα* cf. Schol. Il. ξ 259 Ven. A) *θεῶν. ἐπὶ δὲ τοῦ συνήθους · Καὶ νὺξ φθίτ' ἄμβροτος. ἐπὶ δὲ τῆς σκοτίας · Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται. ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου · Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.*

S. v. *νώροπα* (Et. M. 608, 26) similiter se res habet ac s. *νέκταρ*, quod cf.

S. v. *ξενοδόκον* Et. M. 610, 43 *ὁ μὲν Ὅμηρος τὸν ξένους δεχόμενον συνήθως ἡμῖν ὑποτίθησι. Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καί ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Σιμωνίδης· Ξεινοδόκησεν Τελαμών. ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ Πίνδαρος· Ξεινοδόκων δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων. ἀντὶ τοῦ μαρτύρων.*

Ap. *ξενοδόκος. ξενοδόχος. ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος · Ξεινοδόκησε δὲ δαίμων. ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ · Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼ, ἔδοξέ τισι λέγειν. φησὶ γοῦν Σιμωνίδης · Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός. ἀντὶ τοῦ μαρτύρων.*

Hic actio de paternitate instituenda est. Uter recte Pindaro et Simonidi versus distribuit? Ut Vill., idem quod Ap. habet Photius manuscriptus ab Albertio laudatus. Recte Tollius Albertium errasse et falso Photium pro Ap. laudasse putat. Bergk. [4] I p. 474 frg. 311 sequitur Apollonium, contra Et. M., Et. Gud. 414, 36 et Zonar. 1415 (Mingarelli codd. Nan. 496), propter Simonidis *ἐλεγεῖον* (Plut. de Her. malign. c. 42, Bergk. [4] frg. 84, III p. 425) ubi v. 4 sq. legitur *οἳ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων χρύσου τιμήεντος ἐν αἰθέρι*, et ob hanc rem versum ab Ap. Simonidi tributum in fine fragmenti addidit, hexametrum sine pentametro. Hartungius secutus Etym., cuius lectionem ex Ap. correxit, *ξεινοδόκον κρείσσω δαίμον' ἔθεντο πόνων* v. 4 scripsit. Ego, qui cum Bergkio illum versum in hoc carmine elegiaco fuisse puto, scribendum censeo:

Μέσσοι δ'οἵ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες
Φοῖβον κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι · καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων . . . . .
ξεινοδόκων δ'ὤριστος (sic Bergk.) *ὁ χρυσὸς ἐν*
αἰθέρι λάμπων.

Antea dixisse poëtam de tropaeis Atheniensium et Lacedaemoniorum (cf. Plut. Arist. c. 20) sive de templo, quod ex praeda Plataeenses aedificarunt, sive de tripode Pausaniae, suspicandum est. Nunc transit ad Corinthios, qui quamquam fortiter pugnaverant, Plataeensibus de iure praemii cesserunt (cf. Plut. Ar. 20), sed ob hanc rem Graecos non memores gratosque cognoverunt, siquidem Plutarcho credimus (cf. Herodot. IX, 85; Plut. Ar. l. l.) Opponit poëta sine dubio signa et tropaea famamque ceterorum Corinthiorum rebus gestis oblivione deletis, quarum solus testis sit *ὁ Ἥλιος ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί.* — *μάρτυν χρυσοῦ τιμήεντος* quominus coniungam impedit me et usus linguae Graecae, quae talem genetivum qualitatis non patitur, et epitheton *τιμήεις*, quod de Phoebo dici non potest. Immo *χρυσοῦ τιμήεντος* est gen. comparat. apud superlativum, pulcherrimum et pulchriorem auro pretioso*), cf. Xen. Mem. I, 2, 46; Herodot. I, 193; Od. λ 483; Eur. Andr. 6; Herodot. II, 35; III, 119; Xen. Oec. 21, 7. Huic non repugnat, quod in versu ex Ap. addito *ἥλιος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων* dicitur, ille *χρυσὸς* in caelo non penditur atque aestimatur. „Die Sterne, die begehrt man nicht, man freut sich ihrer Pracht."

S. v. *ὅς* Et M. 635, 11 *ἄρθρον ὑποτακτικόν. σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν κτητικὴν τρίτου προσώπου, ἐμὸς, σὸς, ὅς.*

*) v. Buttm. synt. [22] p. 397.

σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν ἰσοδυναμοῦσαν τῇ οὗτος, οἷον· Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. δύναται σημαίνειν καὶ τὴν αὐτός, οἷον· Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν.

Ap. ὅς. ἀντὶ τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν· Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν. ἀναλογεῖ δὲ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, τῷ ἐμός καὶ σός. τὸ γὰρ τρίτον ὅς. ἔστι τοῦ καὶ ἡμῖν συνήθους ὑποτακτικοῦ.

S. v. ὀαρίζειν adde ex Et. M. 612, 46 in Ap. post ὁμιλεῖν Ἰλιάδος ζ· Ὅθι ἢ ὀάριζε γυναικί. καὶ ὀαριζέμεναι τὸ γυναικώδεις προσδιαλέγεσθαι λόγους, Ἰλιάδος χ.

S. v. ὀαριστύς Et. M. 612, 49 Ὀαριστὺς πάρφασις. ἀντὶ τοῦ ὁμιλία παρασκευαστικὴ (Sylb. παρακρουστική aut παραπειστική, nos ex Ap. et Schol. Ven. παραλογιστική), Ἰλιάδος ξ. καὶ· Μετὰ προμάχων ὀαριστύν. ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ, Ἰλιάδος ν.

Ap. ὀαριστύς· Πάρφασις, οἷον ὁμιλία παραλογιστική. σημαίνει δὲ τὴν μάχην. — Mutilatum valde hic Ap. habemus. Primum ὀαριστύς bis scribendum, semel lemma, semel in versu citato (Il. ξ 216, 217). Tum σημαίνει δὲ τὴν μάχην eget significatione novi atque oppositi, fortasse καὶ τὴν μ. Iam Vill., qui quidem hoc loco corruptum esse Ap. non adnotavit, epitomatum esse vidit et ex Et. explendum censuit.

S. v. οἶμος Et. M. 617, 55 ἡ ὁδός ..... καὶ ἡ ῥάβδος οἶμος λέγεται, παρὰ τὸ ὁρμᾶν εἰς εὐθὺ ἐν τῷ φύεσθαι, sed non quadrat in hoc versus nunc citatus: Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν, Ἰλιάδος λ. Desideratur fere hoc: καὶ ῥάβδον τοῦ θώρακος.

Ap. οἶμος. ὁδός. ὅθεν καὶ τοὺς κύκλῳ τῆς ἀσπίδος παρὰ τὸ ὡς ὁδῷ στείχειν τινὶ καὶ διαφέρειν ἀλλήλων οἴμους εἶπεν· Δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο. — In Ap. non cum Vill. legendum κύκλους, sed recte se habet codicis lectio τοὺς κύκλῳ τῆς ἀσπίδος sc. οἴμους. Errat de scuto,

agitur ll. λ, 24 de thorace cf. Schol. Ven. A. ad h. l. Dind. I p. 371 et Dammium.

S. v. *οἰδαίνει* Et. M. 617, 4 versus citatus: *Ἰλιάδος ι· Ἀλλ' ὅτε δὴ κ. τ. λ.* plenior est quam in Ap.

S. v. *ὅμαδος* Et. M. 623, 17 *· Ὅμαδος δ' ἦν, Ἰλιάδος β, θόρυβος, κραυγή. οἱονεὶ ἅμαυδός τις ὤν. παρὰ τὸ πολλοὺς ὁμοῦ αὐδᾶν.*

Ap. *ὅμαδος. θόρυβος. παρὰ τό ὁμοῦ αὐδᾶν.*

S. v. *ὀνείατα* Et. M. 626, 3 *σημαίνει τὰ βρώματα τὰ τὴν ὄνησιν παρέχοντα, καὶ πάντα τὰ ὠφελοῦντα. ὥσπερ παρὰ τὸν οὐτήσω μέλλοντα γίνεται ὠτειλὴ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τὸν ὀνήσω μέλλοντα γίνεται ὄνειαρ, ὀνείατος, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον.*

Ap. *ὀνείατα. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἐτύμως πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.* — Ut ex Ap. elucet, suam ipsius etymologiam profert. *τροπὴν Βοιωτικὴν* etiam s. v. *νείφω* profert cf. Cram. An. Ox. II p. 245, 21.

S. v. *ὀπός* ex Et. M. 628, 39 init. gl. Ap. adde *Ἀπίων* ante *τὸ τῶν δένδρων δάκρυον.* Cetera sunt ut in Ap., sed corrigendum in Et. ex hoc sic: *ὀπὸς* (l. *ἐπὸς*) *γάρ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἐπεῖναι κατὰ τὴν ἐπιτομήν* (l. *ἀποτομήν*). Superfluum esset pluribus demonstrare, sic recte legendum esse, nisi Sylb. *ἐπιτομὴν* defendisset: Incisuram, cum enim planta inciditur, sucus exsudat. Concedo, exsudat, sed non *ἔπεστι.* Si absciditur pars superior rami, tum sucus, qui priorem viam in altum facere pergit, in trunci superficie rotunda colligitur hemisphaerii formam induens, itaque *ἔπεστι κατὰ τὴν ἀποτομήν.*

S. v. *ὄρπηξ* Et. M. 632, 57 *ὀρόδαμνος καὶ ὄρπηξ ὁμοίως ἐπὶ τῶν κλάδων λέγεται, παρὰ τὸ ὀρούειν κατὰ τὴν αὔξησιν.* — Ap. *ὄρπηκας. κλάδους. παρὰ τὸ ὀρούειν.*

S. v. *οὖλος* Et. M. 640, 33 *σημαίνει τέσσαρα. τὸν ὁλόκληρον καὶ προσηνῆ, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ · Οὖλον ἄρτον ἐλὼν*

ἐπένειμε τραπέζῃ. καὶ τὸν μαλακὸν, ὅθεν · Οὔλων τε ταπήτων. σημαίνει καὶ τὸν ὀλέθριον, ὡς τό (V.) *· Οὖλος Ἄρης, ὁ ὀλέθριος . . . . . σημαίνει καὶ τὸν συνεστραμμένον, ὡς τό · Οὐλοκάρηνος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως* (Barnes. add. *κήρυκος*) *παρὰ τὴν τῶν τριχῶν διασροφήν.* Quae sequuntur sine dubio etiam Apolloniana, sed nova glossa (cf. antea *τέσσαρα*): *σημαίνει καὶ τὸ ὑγίαινε, ὡς τό · Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε.*

Ap. *οὖλον. ἐπὶ μὲν τοῦ μαλακοῦ · Οὔλων τε ταπήτων. σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ἢ λέξις · Ἄρτον οὖλον ἑλών. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀλεθρίου · Οὖλος Ἄρης. ἐπὶ δὲ τοῦ συνεστραμμένου · Οὔλας ἦκε κόμας. καὶ · Χλαῖναν πορφυρέην* (Villois. add. *οὔλην*). *μεταληφθήσεται εἰς τὴν ὅλην, ὅ ἐστιν ὁλοπόρφυρον.*

In loco Od ϱ 343 Stephan. *ἄρτον δ'οὖλον*, Barnes. et Clark. *ἄρτον τ' οὖλον* legunt. In Et. M. V. et D codd. et ed. Callierg. *τε* omittunt. Bekker. l. *ἄρτον οὖλον.*

S. v. *οὖρος* adde in Ap. ex Et. 642, 23 post *Ἀχαιῶν: λέγεται οὖρος καὶ ὁ φορὸς ἄνεμος, Ἰλιάδος α · Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει.* Post *οὐδετέρως* adde *καὶ οὖρα τὰ ὄρια, ὡς τό · Ὅσσον τ'ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, καὶ · Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα.* Post *νῆες*: *Ἰλιάδος β · Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.*

S. v. *ὀχθήσας* Et. M. 645, 24 l. *ἀπὸ τῶν ὄχθων*, in Ap. *ἀπὸ τῶν ὀχθῶν.* Variatio est peculiaris Et. auct., *ὄχθος* et *ὄχθη* idem valent.

S. v. *ὄχθαι* ex Et. M. 645, 17 in Ap. post *ἀνάστημα τῆς γῆς* adde versum *Αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐν ὄχθῃ.*

S. v. *παλύνω* Et. M. 650, 1 *ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν. ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν. Ἰλιάδος κ · Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας κ. τ. λ.*

Ap. *παλύνειν. ἤτοι τρέφειν* (Vill. *βρέχειν* cf. s. v. *ἐπάλυνεν* Ap., s. v. *παλύνειν* Et. M. et Hes.) *ἢ λευκαίνειν, ἀπὸ τῆς τοῦ ἀλεύρου πάλης.*

S. v. *πάροιθεν* in fine gl. Ap. adde ex Et. M. 690, 2 *Ἰλιάδος κ.*

S. v. *περί* ex Et. M. 664, 19 in Ap. ad signif. *ὑπέρ* exple versum post *Δαναῶν*: *περὶ δ'ἐστὲ μάχεσθαι*, ad signif. *ἐπὶ δὲ περισσοῦ* (non in Ap. cum Villois. *περισσῶς* scribendum, cum etiam Et habeat *περισσοῦ*) exple versum post *φίλει*: *καὶ κήδετο* et adde versum *περίφρων Πηνελόπεια*.

S. *πεῖραρ* ex Et. M. 667, 52 exple in Ap. versum: *πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν*. Villois. correxit ex Et. *πέρατος*.

S. v. *πείρατα* ex Et. M. 667, 56 adde in Ap. versus, ad signif. *δεσμῶν*: *ἐκ δ'αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθη*, ad sign. *πέρατα*: *ἐς ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης*.

S. v. Et. M. *πέπονες* 661, 52 Ap. ad verbum exscripsit, itaque initio glossae Ap. addendum: *Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε. ὁτὲ μὲν τὸν εὐδιάλυτον δηλοῖ καὶ ἀσθενῆ, ὁτὲ δὲ τὸν προσηνῆ, καὶ τότε λαμβάνεται ἐπὶ ἐπαίνου*. Ad hoc accedit, quod aptior est versus citatus ad Ap. lemma *πέπον* quam ad Et. M.

S. v. *πιδηέσσης* ex Et. M. 671, 31 in Ap. adde versum *Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης, Ἰλιάδος λ.*

S. v. *πόρκης* adde ex Et. M. 683, 32 in Ap. versum *Περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης*. Proprius accedit ad nostri verba quam Et., quod s. h. v. Apolloniana ex Oro hausit, Aelius Herodianus in schematismis Homericis *πόρκις τῆς ἐπιδορατίδος ὁ δακτύλιος*. cf. Gaisf. in adn.

S. v. *πρῆσαι* adde ex Et. M. 687, 39 in Ap. post *ἐμπρῆσαι* versum: *Πρῆσαι δὲ πυρὸς δῃΐοιο θύρετρα*, et corrige in Et. ex Ap. *δάκρυ ἀναπρήσας* pro *δάκρυον πρήσας*. De l. *πεπρησμένους* sive *πεπρημένους* (Hesych.) cf. Tollii comm.

S. v. *προΐηλε* ex Et. M. 688, 53 in Ap. ad utrumque versum citatum adde *Ἰλιάδος λ.*

S. v. *πρόχνυ* ego cum Tollio Villoisoni coniecturam, qui addidit *οἷον* ante *πρόγονυ*, plane superfluam esse puto, etiamsi habet Et. M. 691, 51 *οἱονεί*.

S. v. *προκρόσσας* Et. M. 689, 26 et in Ap. notanda

lectio in versu Il. ξ, 35 *ἔρυον* apud utrumque contra libros et Schol. (*εἴρυσαν, ἔρυσαν*).

S. v. *πρόιμησις* Et. M. 691, 15 et Ap. consentiunt. Sed Et. M. in fine glossae *ὀσφυν* circumflectit, Ap acuit. de qua re cf. Herodianum apud Eustath. ad Od. *τ*, 165; Spitzner. de v. her. 67 sq.

S. v. *πρόβαια* Et. M. 688, 21 *πολλάκις κατὰ κοινοῦ ἐπὶ πάντων τῶν βοσκημάτων εἴρηται ἡ λέξις · παρὰ τὸ πρὸ τῆς ὀπισθίας βάσεως ἑτέραν βάσιν ἔχειν.*

Ap. *πρόβαια. πάντα τὰ τετράποδα, τὸ πρὸ τῆς βάσεως* (adde ex Et. *ὀπισθίας*) *ἑτέραν ἔχειν βάσιν.*

S. v. *πρῶτος* Et. M. 692, 54. 693, 5 pro altero exemplo Apolloniano sacrum positum est, pro *πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ: πρῶτός ἐσιν ὁ Πέτρος τοῦ Παύλου* (v. Ap. s. v. *πρώτῳ ὑμῷ*).

S. v. *πτύχες* Et. M. 695 23 et Ap. plane consentiunt, non est, ut Vill. dicit, in Et. *ἐπαλλήλως*, sed in codd. D et V. *ἐπαλλήλοις*. Fuit in textu Sylburgii.

S. v. *πύργος* Et. M. 697, 34 et in Ap. iidem versus citantur. Primus explendus in Ap. ex Et. *πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσα.*

S. v. *ῥινός* ex Et. M. 704, 27 in Ap. adde ad secundam signif. versum *σὺν δ'ἔβαλον ῥινούς.*

S. v. *σῆμα* ex Et. M. 711, 8 adde in Ap. signif. *γράμμα: σημαίνει καὶ τὸ γράμμα, Ἰλιάδος ζ · Καὶ ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι* (cf. v. 169 *σήματα λυγρὰ γράψας*: hoc *γράμμα* non oppugnat iis, quae Aristarchus docet de heroum ignorantia artis scribendi) et adde post *ἐρέω: μάλ' ἀριφραδές.*

S. v. *σκοπός* ex Et. M. 718, 45 adde ad priorem sign. in Ap. post vers. cit. *Ἰλιάδος κ* et exple alterum versum ita: *δμωάων σκοπὸς ἐσσὶ κατὰ μέγαρ' ἠμετεράων.* Tollius in adn. falsam Sylb. lectionem citat *παρατηρήσεως*, legendum cum cod. D. et Ap. *παρατηρούσης.*

S. v. *σκῶλος* ex Et. M. 719, 36 et Homero corrige in Ap. *σκόλοψ, Ἰλιάδος ν.* · *Ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος.*

S. v. *στεῖνος* Et. M. 726, 56 sq. idem atque Ap. habet. Fortasse etiam quae de *τρώσεσθαι* et *τρώματα* praebet Et., e pleniore Ap. sumpta sunt. Vers. cit. *οἶνός σε τρώει μελιηδής* Homericus est.

S. v. *τάφος* adde in Ap. ex Et. M. 748, 23 ad versum in signf. *κατάπληξις* citatum verbum *Ἀχαιούς* et ante versum *ἐκ Τάφου κ. τ. λ.* verba *ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος.*

S. v. *τάμνεν* Et. M. 746, 41 primum versum pleniorem Ap. habet, addit *ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν.* Postea *πώεα μήλων* pro *πώεα καλὰ ἀργεννῶν ὀΐων* Ap. scripsit brevitatis causa aut memoria lapsus. In ultimo versu legendum est *τάμνῃ* pro *τάμνοι* in Ap. cum Et. et Hom. codd. De lectionibus *τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν* (Ap.) sive *τάμνον τ' ἀμφὶ κ. τ. λ.* (Et. — Voss. *τάμνοντες*) Homeri editores iudicent. Quadrat utraque in Hom. Il. σ 525 sq. Ceterum in fine glossae aut cum Vill. legendum est *ἐπὶ δὲ τοῦ τοὺς ὅρκους δι' ἐντόμων ποιεῖν* aut quod minus probandum, si Et. M. lectionem servans hanc coniectura sanaveris, *ἔτι δὲ τοὺς δι' ἐντόμων ὅρκους* (Et. *ἐπὶ δὲ τοὺς δ. ἐ. ὅρκους*).

S. v. *τέλος* Et. M. 750, 36 . . . *σημαίνει ἕξ. τὸ τάγμα ὡς τό* · *Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον, Ἰλιάδος τ. τὸ πέρας, ἤγουν τὸ πλήρωμα, ὡς τό* · *Οἳ δή τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω. τὸ πρᾶγμα, ὡς τό* · *Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι, Ὀδυσσείας ι.* Hactenus glossa Apolloniana videtur esse.

Ap. *τέλος. τὸ τάγμα* · *Φυλάκων τέλος ἶξον ἰόντες. καὶ πληθυντικῶς* · *Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν τελέεσσι.* Confundit epitomator in verbis *φυλάκων κ. τ. λ.* Il. κ 56 et 470 cf. s. v. *τῇ* et Tollii adnot.

S. v. *τῆς* ex Et. M. 757, 32 ubi ad verbum Ap. glossa exscripta est, adde in versu citato *τῆς μὲν — ἦρχε: Μενέσθιος.*

S. v. *τιμήν* ex Et. M. 758, 39 sq. adde in Ap. post

ἡμῖν: Ἰλιάδος ψ et ad eandem signif. v. *τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστιν*, in v. *τιμὴν ἀρνύμενοι* adde *Μενελάῳ*, in v. *τιμὴν — ἐεικοσάβοιον* adde *Ἕκασιος*. In Etym. pro *Ἡρωδιανός Ἡλιόδωρος* legendum est. cf. cap. I.

S. v. *τιτύσκετο* ex Et. 761, 9 in Ap. post *ἡτοιμάζετο* lege *Ἰλιάδος ν · Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ*. De lect. *ἐν τοῖσι* in versu *Μηριόνης* apud utrumque v. Tollium.

S. v. *τορνώσατο* iam Vill. in Ap. pro *ἐπέγραψαν* coniecit *περιέγραψαν*. Ita habet Et. M. s. v. *τόρνος* 762, 22. Explendus ex Et. v. citatus et corrigendus: *Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο, Ἰλίαδος ψ.*

S. v. *τροχός* ex Et. M. 769, 45 in Ap. neque pro *ἐπὶ μὲν τοῦ ἅρματος: ἐπὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων* cum Vill. legendum neque cum eodem post *κεραμικοῦ* ex Et. *ἐργαλείου* addendum necessarie videtur. Potuit utrumque ab Et. auct. mutari cf. etiam Toll.

S. v. *τῷ* adde in Ap. ex Et. M. 773, 38 sq. post *ἐπὶ μὲν τῆς δοτικῆς* (pro quo l. *ἐπὶ τῆς δοτικῆς*) *ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας*. Vill. voluit pro *δοτικῆς: εὐθείας* scribere, sed ordo versuum laudatorum meam coniecturam praestantiorem reddit. Post *μαχεσσαμένω* adde *ἐπέεσσιν*, post *γήθησεν: Ἀχιλλεύς*, post *τούτῳ* versum *τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς**). Initio glossae Ap. post *διὸ* certe fuerunt vv. *τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύεις* et *τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι*. Post *Πριάμοιο* adde *ἄνακτος*.

S. v. *ὕπαρ* quod vult addere Vill in Ap. *ὄναρ*, absurdum est. etiam Tollius a lectore supplendum putat. Non *ὄναρ*, sed *ἐγρήγορσις* est cf. Et. M. 777, 31. Ego lego in Ap. *ὕπαρ τὸ μεθ' ἡμέραν φαινόμενον ἀληθές.*

---

*) Sive *προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων*, ut Il. π 720 cf. Anon. ad Et.

S. v. *ὑπερικταίνοντο* Ap. Aristarcho tribuit, quod Et. M. Crateti (Et. M. 778, 9) cf Lehrs Ar [3] p. 307.

S. v. *ὑπερδέα* (Et. *ὑπερδεᾶ* cf Sylb.*) ad h. l.) pro *ὑπερδεόντως ἐνδεῆ* scribe cum Et. M. 778, 37 *ὑπερβαλλόντως. ἐνδεῆ.* Etiam Hesych. *ὑπεραγόντως ἐνδεῆ.* Quae Toll. profert de duplici interpretatione *ὑπὲρ δέους ὄντα* et *ἐνδεῆ* (cf. Exc. XI p. 756) nullo modo ferri possunt. Homeri locus (Il. *ρ* 330) postulat interpretationem: numero inferiores.

S. v. *φοξός* Et. M. 798, 16 et Schol. Il. *β* 219 Ven. A. in Simonidis Amorgini frg. *ψοξίχειλος* habent, Ap., unde illa sumpta sunt, *φοξὴ χειρὸς.* Et. Gud. 560, 22 *φοξόχειλος*, Cram. An. Par. III, 279, 8 *φοξίχειρος*, Bergk. poet. lyr. [3] p. 748 frg. 27 *φοξὴ χεῖλος.* De lectione *αὐτή* sive *αὖτη* ex hoc solo versu iudicari non potest.

S. v. *φυλάσσειν* ex Et. M. 802, 9 in Ap. in v. c. init. ante *ὀνείδεα* adde *καί σφιν.*

S. v. *χάλκεα* ex Et. M. 805, 29 sq. 805, 34 sq. adde in fine gl. Ap. post *ἔχων: χαλκῆια πείρατα τέχνης. ἀπὸ γὰρ τοῦ πρώτου φανέντος μετάλλου πάντας τοὺς δημιουργοὺς ἐκάλουν οὕτως οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸν Ἥφαιστον Ὅμηρος· Ὅν ποτε χαλκεὺς Ἥφαιστος ποίησεν ἰδνίῃσι πραπίδεσσιν.*

S. v. *χαλεπόν* ex Et. M. 804, 55 adde in gl. Ap. init. *σημαίνει δύο, τὸν δεινὸν, ὡς τό· Χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός* et post *ὀρύσσειν: ἄνδρα θνητόν.* Lect. Et. *κ' ὀρύσσειν* pro *τ'ὀρύσσειν* nullius momenti videtur esse.

S. v. *χηρωσταί* ex Et. M. 811, 38 in Ap. adde derivationem a *χηρόω* et vv. Homer. *χήρωσε δ'ἀγυιάς* et *χηρώσας δὲ γυναῖκα.*

S. v. *χλούνην* in gl. Ap. adde ex Et. M. 812, 46 *τὸν σύαγρον.*

S. v. *χλωρηΐς ἀηδών* fortasse in Ap. ex Et. M. 813, 5

*) Et cod. Voss.

addendus versus Simonideus: *εὖτ' ἀηδόνες πολυκώπιλοι χλωραύχενες εἰαριναί.* cf. Ap. s. v. *ξεινοδόκος.*

S. v. *χραύσει* confirmat Et. M. 814, 5 Vill. in Ap. coniecturam *χραύσῃ καιαξύσῃ.*

S. v. *ψεδνή* in Ap. ex Et. M. 817, 51 adde *Ἰλιάδος β · Ψεδνὴ δ'ἐπενήνοθε λάχνη. καὶ ψηνὸς ὁ φαλακρὸς παρὰ Σιμωνίδῃ.* (Amorginus*) est cf. Orion. 168, 9, Bergk. p. lyr.[3] p. 750).

S. v. *ὡς* etiam Ap. in Et. M. 824, 13 exscriptum, docent versus ad signiff. *παραβολή* et *οὕτως* citati. Sed in illo labyrintho XXXII significationum Minoïde opus est, ut plura Apolloniana exquiramus.

IV.

In hoc capite enumerare mihi in animo est locos, quibus Ap. ab Et. M. auct. exscriptus, sed non auctor nominatus est, iis non exceptis, de quibus iam egimus. Ubi duo lemmata proferuntur, prius Et. alterum Ap. est.

ἀγέρωχος: ἀγέρωχοι. ἀγαπήνωρ: ἀγαπήνορος. ἀεκήλια ἔργα. αἰνεῖν: αἶνος. αἰθρηγενέτης. αἶσχος: αἴσχεα. αἰητόν: αἴητον. αἰγανέα: αἰγανέας. ἄκμηνος. ἀκρόκομοι. ἀκειόμενον. ἀκροπόλοισιν: ἀκροπόλοις. ἀκίχητα. ἀκοστήσας. ἀκροπόροι: ἀκροπόρους. ἀλαός: ἀλαοσκοπιήν. ἀλύω: ἀλύων. ἀμείβεσθαι. ἀμφίθετος: ἀμφίθετον. ἀμέγαρτε. ἀμάρα: ἀμάρη. ἀμφιβέβηκας (89, 1), *ἀμφίβασιν, ἀμφιβέβηκας* (91, 13): *ἀμφίβασις. ἀμφίγυα: ἀμφιγυίοισιν. ἄναξ. ἀνὰ ῥῶγας. ἀντί, ἀντιάνειρα: ἀντί, ἀντίθεον. ἄντεσθαι. ἀνηρείψαντο. ἀνδρόκμητος: ἀνδροκμήτῳ. ἀπότροπος. ἀπτοεπής, ἀπτοεπές: ἀπτοεπές. Ἄργος. ἀργός* (136, 2): *ἀργόν. ἀρή. ἀργειφόντης. ἀρνευτήρ: ἀρνευτῆρι. ἀριδείκετος. ἀστράγαλος. ἀσάμινθος. ἄτη. αὖτως. αὐλός. αὐδήεσσαν: αὐδήεσσα. ἄφαρ. ἀφλοισμός* (de hoc loco dubito, quod *ἀφ.* uno tantum loco, qui citatur Il. *o* 507 et signif.

*) Quod adde in Gaisf. adn.

ψόφος etiam aliunde petita esse potest). ἀφήτωρ: ἀφήτορος. ἄφλαστον. ἀχυρμιαί. ἄχνη: ἄχνας. βέρεθρον. βουλυτός. βουληφόρος: βουληφόροι. βράσσων. βωμός: βωμούς. γενεά: γενεή. γόνος. δαφοινός. δαίμων: δαίμονες. δειλός. δέρη: δειρή. διδύμους: διδυμάονε. δινωτοῖσι. δῖος. δόρπος: δόρπον. δοῦπος: δουπῆσαι. ἕ. ἑανός. ἑῆος. ἐθείρῃσι: ἔθειραι. εἵρετο. εἴσω. ἐλάτη: ἐλάτῃσι. ἔμπης. ἔνθα. ἐρεπτόμενοι. ἔρκος. ἔρμα: ἔρματα. ἕσπερος. εὔληρα. εὐνάς. εὐρύοψ: εὐρύοπα. ζωστήρ. ἦ (414, 17; 416, 1): ἠ. ἤδη. ἤϊα. ἠλέκτωρ. ἡμερίς. ἤπειρος. ἠπιόδωρος. ἠριγένεια. Ἥφαιστος. Ἠώς. Θαλία: Θαλείῃ. Θαλύσια. Θειλόπεδον. Θίς: Θεῖνα. Θέλγειν. Θεράποντας: Θεράποντες. Θέσθαι. τραφερῇ: Θρέψας. Θριγκῷ: Θριγκός. Θρυλίχθη. Θυοσκόος. Θύσθλα. ἰαίνετο. ἱερὸν τέλος: ἱερὸν ἰχθύν. ἵκομαι: ἵκωμαι. ἱμάσθλη: ἱμάσθλην. ἵνα. ἴξαλος: ἰξάλου. ἱππιοχάρμην. ἴσθμιον: ἴσθμιος. καγχαλόωσι: καγχαλόωσα. κακός. καλλισφύρου: καλλίσφυρος. κάλλος: κάλλει. κάπετος. καπάκλωθες. καταίτυξ. στεφάνῃ: κατὰ στεφάνης. κεντρηνεκέας. κεραΐζειν: κεραΐζε. κέρτομος: κερτομίοις. κήδω: κήδετο. κῆλα (510, 21), κῆλον (510, 45): κῆλα. κίκις: κῖκυς. κλέπτω: κλέψαι. κλυτός: κλυτόπωλος. κνώδαλα: κνώδαλον. κολῳός. κομῶ: κομέειν. κόνις. κόπρος. κορώνη. κορωνίσι: κορωνίδες. κορυθαίολος. κοτύλη. Κουρῆτες. κρατευτάων. κραταίπεδον. κρίνω: κρίνοντες. κύμβαχος. κύων. Κύπρις. λέβης. λίμνη. λίς. λόφος. λόχος. μείλια.*) μελεδήματα. μολπή: μέλπεσθαι. μένος. μενεαίνω: μενεαίνειν. μερμήριξε: μερμήριζε. μέροψ: μερόπων. μέτασσαι. μῆλα. μισγάγκεια. μνήμη: μνημοσύνη. μοῖρα: μοῖραι. μολοβρός: μολοβρόν. μόρφνον: μορφνόν. μῦθος. νεβροί. νέαιρα: νεαίρῃ. νέκταρ. νέκυς: νέκυες. νεοαρδέα. νηγάτεον. νήδυμος ὕπνος: νήδυμος. νήσαν-

*) Idem versus citatur apud utrumque. ἐπὶ μείλια est etiam Il. ι 289. Contra Aristarchum habet uterque simplex μείλια non ἐπιμείλια. cf. Schol. Il. ι, 147 Ven. A. Dind. I p. 307: Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, ἐπί, εἶτα μείλια. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων.

τες: νήσας. νύσιος. νύξ. νώροπα χαλκόν: νώροπα. ξενοδόκον: ξεινοδόκος. ὅς. ὄαροι, ὀαρίζειν, ὀαρισιύς: ὀαρίζειν, ὀαρισιύς. οἶμος. οἰδαίνει: οἰδάνει. ὅμαδος. ὀνείαια. ὀπός. ὀρεκτῇσι μελίῃσι. ὄρπηξ: ὄρπηκας. ὄρχαιος: ὄρχος. ὀσσόμενος, ὄσσειο: ὀσσόμενος. οὖλος: οὖλον. οὐλαμός. οὖρος. ὀχεύς. ὀχθήσας. ὄχθαι. παλάμη (649, 6): παλάμαι. παλύνω: παλύνειν. πάροιθεν. πάσσεν: πᾶσσε. περί (Et. M. 664, 18). πείραια: πεῖραρ. πέπονες: πέπον. πέπλος. πιδηέσσης. πλῆμναι: πλήμνη. πολλά. πόρκις: πόρκης. πόσις: πόσιος. πράμνειος οἶνος: πραμνείῳ. πρηνής. πρήθω: πρῆσαι. προΐηλε. πρόχνυ. προκρόσσας. πρότμησις. πρόβατον: πρόβατα. πρῶτος: πρώτῳ ῥυμῷ. πτύχες. πύργος. πυρνός: πύρνον. ῥέθη. ῥεῖθρον. ῥινός. σέλας. σῆμα. σηκός: σηκοί. σκαιός: σκαιῇ. Σκαιαὶ πύλαι: Σκαιῇσι πύλῃσι. σκοπός. σκῶλος. Σμινθεύς: Σμινθεῦ. ἀσπουδεί: σπουδῇ. στρατός. στεῖνος. συνώμεθα. σῶκος. ταλαπείριος. τανύηκες. τάφος. ταφών. τάμνε(ν). τέλος. τεμένη: τέμενος. τῆ. τῆς. τήν. τήθεα. τιμή: τιμήν. τιτυσκόμενοι: τιτύσκετο. τόρνος: τορνώσαντο. τροχός. τῷ. ὕπαρ. ὑπάρχων: ὑπάρχῃ. ὑπερικταίνοντο. ὑπερδεᾶ: ὑπερδέα. ὕπνος. φαεσίμβροτος. φαλά: φαλός. φάσγανον. φερέτρῳ: φέρτρῳ. φιτρῶν. φοῖβος. φολκός. φοξός. φρίξ: φρῖκα. φυλάσσω: φυλάσσειν. φυσίζωος. φωριαμός: φωριαμοῖς. χάλκεον ἔγχος, χαλκεύς: χάλκεα. χαλεπῶς: χαλεπόν. χαυλιόδοντα. χερνῆτις. χηρωσταί. χιτών. χλαῖνα. χλοῦναι: χλούνην. χλωρῇς ἀηδών. χρῶ: χραίσῃ. ἠλακάτη: χρυσηλάκατος. ἄμπυξ: χρυσάμπυκας. ψάμαθος. ψεδνός: ψεδνή. ὡς. ὠμηστής: ὠμησταί. ὤρεσσι.

U. OF ILL. LIB.

Theses.

1. S. v. *γένειον* Et. M. 225, 48 legendum e Gudiano pro *ἰὰς σκλαβηνίας: τοὺς ἐκ τῆς σκλαβηνίας.*

2. Quod dicit Hesychius s. v. *Ἐρεχθεύς* nullius momenti est. — Nomen *Ἐριχθόνιος* ex *Ἐρεχθεύς* vulgari etymologia factum est cf. *Προμηθεύς.*

3. S. v. *μισγάγκεια* in Ap. Soph. lex. pro *πλειόνων* legendum est *περιόντων.*

4. S. v. *σχέτλιος* in Ap. Soph. lex. cum Villois. legendum pro *σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα: σχ. ἀ. πάσχοντα.*

5. Desiderantur in Schopenhaueri philosophia causae, cur in tot varias formas se effundat voluntas ad vivendum (Erklärungsgründe für den Varietätentrieb des Willens zum Leben).

Vita.

Natus sum Augustus Brosow Gumbinnae d. 22. mensis Januarii a. D. 1862, parentibus adhuc vivis, patre Theophilo Augusto, matre Theresia de gente Richteriana. Fidei addictus sum evangelicae. Primis litterarum elementis in patriae meae prorealgymnasio, ut nunc dicitur Germanice, institutus gymnasium frequentavi Gumbinnense Fridericianum, unde autumno a. D. 1879 maturitatis testimonium adeptus almam universitatem Albertinam petii, ut me studiis philologicis dederem. Per duo semestria proseminarii philologici, per quinque seminarii sodalis fui. Praeterea interfui exercitationibus Germanicis per septem semestria, archaeologicis, philosophicis, seminario Littuanico. Audivi per novem semestria viros illustrissimos hos:

Bezzenberger, Friedlaender, Hirschfeld, Jordan, Kurschat, Ludwich, Quaebicker†, Schade, Thiele, Walter,

quibus omnibus, imprimis Ludwichio et Schadio, gratias ago agamque semper quam maximas.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
881A585.YB C001
QUOMODO SIT APOLLONIUS SOPHISTA EX ETYMO
3 0112 023762013